

BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASI
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ

SAYI: 194 26 ARALIK 1978 FİYATI 5 TL

BORAN:

İŞÇİ SINIFININ POLİTİK HAREKETİNİN TEKLEŞMESİ

Bilim
adamları
faşist terörü
lanetliyor

BORAN:

İŞÇİ SINIFININ POLİTİK HAREKETİNİN TEKLEŞMESİ

23 ARALIK CUMARTESİ GÜNÜ TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİNİN 2. KONGRESİ İSTANBUL'DA BAŞLADI. TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI BEHİCE BORAN, TSP GENEL BAŞKANI NİN ÇAĞRI MEKTUBU İLE KATILDIĞI TSP KONGRESİNDE BİR KONUŞMA YAPTI. BORAN'IN BU KONUŞMASINI OKUYUCULARIMIZA SUNUYORUZ:

Bugünkü bunalımın, karşılaşılan sorunların Türkiye'nin emperyalizme bağımlı geri kapitalist ülke oluşundan kaynaklandığı artık genel olarak biliniyor. Çok yazıldı, çok söylendi. Aynı derecede üzerinde durulmayan bir nokta daha var ki, biz sosyalistler için önümüzdeki görevlere ek bir ivedilik kazandırıyor.

O da şu: Egemen sınıf büyük burjuvazi ve iktidar ortakları kapitalizm çerçevesinde ülkeyi yönetmede a z düşmüşlerdir, düşmektedirler. Tam bir iflas noktasına gelmişse de bu burjuvazi ile politik iktidarı azı içinde çarpınmakta, yardım için yabanc devletlerin kapısını aşındırmaktadırlar. Bu durum görebilir bir iktidar boşluğu yaratmaktadır. Görebilir bir iktidar boşluğu oluşmaktadır, çünkü, politik aczi büyüyen burjuvazi karşısında işçi sınıfı ve müttelikteki emekçi sınıflar iktidara talip olma ve iktidarı alma çizgisine henüz erişmiş değildirler. Nesnel koşullarla öznel koşullar arasında bir açık vardır. Türkiye'de sosyalistlerin önündeki temel görev bu açığı kapatmaktır.

SOSYALİST POTANSİYEL AKTİF GUCE NASIL DÖNÜŞECEK?

Bu durum, bir başka açıdan, Türkiye'de büyük bir sosyalist potansiyel bulunduğuna; görevin, bu potansiyeli aktif güce çevirmek olduğu biçiminde de ifade edilebilir, ediyorlar da. Ne var ki, bunu demekte yetinilmiyor ise, yanlış bir anlayış, yanlış sonuçlara yol açabilir. Unutmamak gerekir ki, potansiyel güç henüz sosyalist olmayan bir güçtür. Sosyalizme yakın, sosyalist hareket için elverişli nitelikte olma anlamında "sosyalist potansiyel" olarak tanımlanabilir. Potansiyel olarak kaldıkça sosyalist değildir ve olmaz. Kişiler de, sınıflar ve sınıf kesimleri de ancak örgütlü sosyalist hareket içinde, yani parti içinde ve aracılığı ile sosyalist olabilirler. Görev, sosyalist olabilecek potansiyeli sosyalist

yapmaktır. Potansiyel güç aktif güce ancak böyle dönüşür.

Bu dönüşümü kim yapacaktır? Parti. Hangi parti?

Teorik olarak bir toplumda işçi sınıfının ancak bir tek partisi olabilir; çünkü verili koşullarda, bilimsel sosyalist açıdan bir tek politik çizgi doğrudur, geçerlidir. Birkaç çizginin birden doğru olabilmesi olancağı yoktur.

Teoride -yani temelde, özünde- böyle olmakla beraber, pratikte, verili bir ülkede işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olma iddiasında birden fazla parti ortaya çıkabilir. Ama pratikteki bu durum teoriyi yalanlamaz, teorik doğruyu geçersiz kılmaz. Eninde sonunda tek doğru çizgi egemen, yönlendirici çizgi diziyene yükselecek, işçi sınıfı partisi tekleşecektir.

NEDEN BİRDEN FAZLA PARTİ?

Neden birden fazla parti, grup, akım ortaya çıkarıyor? Nedenleri çeşitli. Burjuvazi ve küçük burjuvazi emekler bir yana, dürist, özverili olmak da kendi başına yetmiyor o tek doğruyu yakalayıp formüle etmek, pratiğe geçirmek için. Bilincimiz dış dünyanın yansımaları ama, bu yansımaları kendiliğinden doğrular vermiyor. Duyularımızla dış dünyayı algılıyoruz. Bu dünyanın akışkanlığı, çeşitliliği içinde, görünürlerim altında ki özü, gerçekliği yakalamak zihinsel ve bedensel uğraş isteyen bir iş, çetin bir iş. Öğrenmek ve bilmek öznenin çok aktif olması gerektiren bir eylem türü. Onun işi kişinin veya grubun kendini bilimsel sosyalist bilmesi ayrı şey, somut koşulların bilim-

sel sosyalist açıdan somut tahliili doğru yaparak gerçekliği yakalamak ve saptamak ayrı şeydir. Dürüst ve yetenekli olmak dahi insanları yanlışlardan her zaman kurtaramıyor.

Şu noktayı da hatırlamak gerekir ki, bir politik hareket için öğrenmek ve bilmek aynı zamanda kolektif bir iştir ve eylemlerle, deneyimlerle biriktikçe, zaman boyutu içinde doğrular ve yanlışlar ayrışır, belirginleşir. Hangi politik çizginin doğru olduğu, sonuç vereceği örgütlü politik hareket içinde kendini belli eder, kabul ettirir. İşçi sınıfının hareketi teklemeye doğru yönelir ve örgütlü hareketlerden biri ergeç egemen, yönlendirici, sürükleyici konuma gelir.

SOMUT KOŞULLARIN SOMUT TAHLİLİ

Bununla beraber bu söylediklerimizden, işleri kendi haline bırakmak sonucu, işçi sınıfı hareketinin birliği sorununun kendiliğinden gelişme ile çözüleceği sonucuna çıkmaz. Toplumda nesnel gelişme yasaları, süreçleri vardır ama, bu nesnel yasa ve süreçlerin kapsamı, kişi ve gruplar olarak insanların bir hedefe yönelik iradi hareketlerini de içine alır. Ve insanlar, nesnel gerçeklik gereklilerine uygun iradi müdahalelerle nesnel gelişmeyi hızlandırabilirler. Bilimsel sosyalistler hızlandırmak durumundadırlar. Bilindiği gibi, bilimsel sosyalizm kendiliğindençilgi reddeder.

İşçi sınıfının politik hareketinin teklemesi veya birliğinin sağlanması sorunu, çeşitli kuruluşların biraraya gelip pazarlık emesi, karşılıklı ödünler vererek ortak bir platform üzerinde anlaşması sorunu değildir. Sorun, ülkenin somut koşullarının bilimsel sosyalist açıdan somut tahliili doğru yaparak toplumsal gerçekliği uygun politik çizgiyi, stratejiyi saptamaktır. Bu bilimsel bir iştir. Pazarlıkla, ödün vermaye geçilebilecek bir iş değildir. Bilimsel doğruyu saptadıktan sonra da onu kabul edip tutmama diye birşey söz konusu olamaz elbet.

Somut koşulların bilimsel sosyalist açıdan somut tahliili denilince, bu, somut koşulların zaman boyutunu dikkate almayı gerektirir doğal olarak. Gerçeklik durağan değil, hareket halinde olduğuna göre, bu zaman boyutu en önemli boyuttur; özellikle toplumsal gerçeklik alanında. Zaman boyutu açısından Türkiye'ye bakıldığında, Türkiye işçi sınıfının uzun bir mücadele tarihi olduğu görülmüştür. Türkiye'de kapitalizme ve saraylaşmaya nispeten yavaş gelişmesi nedeniyle işçi sınıfı ve onun politik hareketi güçsüz olmuş olsa da, var olmuştur ve bu hareket 1960'tan sonra hız ve ağırlık kazanmıştır. İşçi sınıfımızın, özellikle son yirmi yılda, küçülmemeyecek bir deneyim birikimi vardır. Türkiye'de işçi sınıfının politik hareketi 12 Mart döneminde sonra, 1974'ten beri yeni başlayan değildir. Sorun, işçi sınıfının politik hareketini ilk olarak, veya yeni baştan oluşturmak değil, geçmişten süzülüp gelen hareketi toparlayıp daha da güçlendirmek, hızlandırmaktır.

YÖNTEM SORUNU

İşçi sınıfının politik hareketinin teklemesi veya birliği sorunu, herşeyden önce bir bilimsel tespit ve o tespiti fikir namusu ve açık yüreklilikle kabul etmek, o tespit üzerinde anlaşmak, birleştirmek, işte bu noktada, grup davranışlarına saplanıp saplanmamak, "dükkançılık" edip etmemek, "geri basıyor mu derler", "işleri yürütmeye mi derler" gibi vesveselere kapılıp kapılmamak kendini açığa vurur. Aslı olan, işçi sınıfının hareketidir. Bilimsel sosyalizmi, işçi sınıfının davasını gerçekten benimsemiş olanlar örgütlenme ve teklemesi sorunlarına işçi sınıfı hareketinin gerekleri açısından, bilimi açısından bakabilir. Böyle bakınca da, az önce sözünü ettiğim davranışlar ve kuşkuşlar ortadan kalkar veya arka plana itilir.

1971 öncesinde ve 1974'ten beri birliğin çok sözü edildiydi. "Sosyalist Kurultay" önerisi, tekrar tekrar ileri sürülmüş, savunulmuştur. Ama bütün bu davranışlarda "pazarlık etme", karşılıklı denklemlerle ödün-

TIP,
YURT DÜZEYİNDEKİ
ÖRGÜTLENMESİNDE
YENİ MEVZİLER
KAZANILYOR

Türkiye İşçi Partisi'nin yürüttüğü üye kazanma kampanyası sürerken, Parti'nin yurt düzeyindeki örgütlenme çalışmaları da hızla gelişiyor. Faşist terörün sisteme ve planlı biçimde TIP'ı hedef aldığından her geçen gün açığa çıkmasına rağmen, işçi ve emekçilerin Türkiye İşçi Partisi'ne yönelmesi yavaşlamıyor, tam tersine daha da hızlanıyor. Son iki ayda 10 Türkiye İşçi Partili faşist çetelere halledildiği halde, sürekli olarak yeni üyeler kazanıyor, Parti'nin yeni il ve ilçe örgütleri kuruluyor.

TIP Merkez Örgüt Büro Sekreterliğinden alınan bilgilere göre, Doğu Anadolu'daki faşist üçgeni ayaklarından biri olan Elazığ'dan sonra, Tuncelide de TIP'ı örgütledi. Ayrıca Kırşehir ve Konya Merkez İlçelerinde, Aydın'ın Kuşadası ve Sultanhisar ve Konya'nın Çumra ilçelerinde yeni örgütler kuruldu.

Yine TIP Genel Merkezi'nden alınan bilgilere göre, kurulus çalışmaları tamamlanmak üzere olan çok sayıda yeni örgüt bulunuyor.

Türkiye İşçi Partisi'nin yurt düzeyindeki örgütlenmesinin hızla gelişmesi, faşist tehditine karşı en büyük güveninin işçi sınıfının örgütlenmesi olduğunu, işçi sınıfının kendi başına bilimsel sosyalist partisinin önlemlerini alması gerektiğini göstermektedir.

ler koparma" düşüncesi, tavri egemen olmuştur. Birliği oluşturmanın ve gerçekleştirilmenin gerçek koşulları, yöntemleri nedir anlamadan, bir yandan birlik sözü edilip savunulmuş, öte yandan birliğin gerçekleştirilebilmesini olanaksızlaştıran davranışlara girilmiş, olumsuz bir ortam yaratılmıştır. Zaman zaman ideolojik mücadelenin yerini kaba kuvvet saldırıları, dövüşler almış ve ideolojik mücadede genellikle eleştiri düzeyini çok aşır küfürleşmeye, yalan, iftira, tahribat yoluyla karşındakinin alt etme çabalarına dönüşmüştür. "Benden olmayan bana karşıdır" ve "Amaçlar kullanılan araçları müdahil kılar" söze kurallı ile kendinden olmayanı yere çalmak için her yol ve yöntem kullanılmaya kalkışılmıştır.

Bununla beraber, işçi sınıfının politik hareketi, içinde bulunduğumuz zaman noktasında bölünmüş görünse de, özünde teklemiş, sınıfsal birliğin güçlü tohumlarını taşıyor, geliştiriyor. Türkiye İşçi Partisi, ideolojik mücadede diye, sol kanat içinde tanımladığımız türden bir çekişmeye girmekten her zaman özenle kaçınmıştır. Böylece idyalog kurabilmenin, koşulları oluşturma birliği gerçekleştirilmenin yollarını açık tutmuştur. Bu birliğin ergeç gerçekleşeceğini inanıcı tamdır.

Yaşasın işçi sınıfının ulusal ve uluslararası birliği!

YURUYUŞ

Sahibi: Yürüyüş Yayıncılık Ltd.Sti. adına Nihat SARGIN • Genel Yayın Yönetmeni: Zeki KILIC • Yazı İşleri Müdürü: Neşat KOCA-BIYIKOĞLU • Teknik Sekreter: Bilent ARTAMLI • Yönetim: Korum Sok. 15/9, Kızılay - ANKARA, Tel: 17 45 81 • İstanbul Büro: Piyerloti Cad. 21/1, Camberlitta-İSTANBUL, Tel: 26 35 67 • Avrupa Temsilciligi CODIFF 13/2 Square Wlser - 1040 Bruxelles/Belçika - Tel: 230 34 72 - Posta Çek: 000-1164657-75 • Abone Kısıtları: Yıllık: 200 TL., 6 aylık: 100 TL., Avrupa: 6 aylık: 250 TL., (20 DM.), Yıllık: 500 TL. (40 DM.), Amerika: 6 aylık: 325 TL., Yıllık: 650 TL. Avustralya-Japonya: 6 aylık: 400 TL., Yıllık: 800 TL. • Posta Çek: YURUYUŞ Dergisi 100234 • İlan Koşulları: Arka kapak (Renkli) 15.000 TL., Arka Kapak (siyah-beyaz) 12.000 TL., 1c sayfalarda sütun santimi: 40 TL., Yayın İlanları % 50 indirilmiştir. • Baskı: Daily News Web Offset Tesisi • Kapak: Uğur OKMAN

İŞÇİ SINIFI ADINA İŞÇİ SINIFINA DÜŞMANLIK

GÜNDÜZ MUTLUAY

Kapitalist toplumun sömürüye dayalı yapısı ve bu yapının yarattığı uzlaşmaz çelişki sınıf mücadelesini kaçınılmaz kılar. Sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığı yalnız işçiler değil, burjuvazi de bilir. Östelik burjuvazi kapitalist toplumun egemen sınıfı olarak işçilerden daha deneylidir ve çok çeşitli olanaklara da sahiptir.

İşçi sınıfının sınıf mücadelesinde uyguladığı grev, genel grev, direniş, kitle hareketleri gibi yöntemlerinin karşısında burjuvazi başlıca üç bölümde toplanabilecek güçlerini kullanır. Tümül sınıf mücadelesini bastırma amacı taşıyan bu silahların ilk ikisi burjuvazinin kendi sınıf gücü ile devletin gücüdür. Lokavt, toplu işten çıkarma, işsizlerin yedek işçi gücü olarak çalışanlar üzerindeki baskı ve yaşlı grev mücadelesinde dayanıklılık burjuvazinin kendi sınıf gücünün silahları; devletin ordu, polis, mahkeme gibi örgütleri ile cezalar, yasaklar gibi önlemleri de burjuvazinin baskı gücüdür.

Bunlar sınıf mücadelesinde burjuvazinin bilinen silahları. Bunlardan ayrı gibi görünen ama aslında sınıf mücadelesini bastırmaktan başka sonucu olmayan bir diğer silah da işçi sınıfının mücadelesini saptırma yöntemleridir. Çok çeşitli taktiklerle "toplumsal barış" gerçekleştirmeye çalışan burjuvazi "kardan hisse" vererek, "sermayede pay sahibi" yaparak sınıf mücadelesinde işçileri silahsızlandırmaya çalışır. Faşist, sağ, sosyal demokrat, reformist sendika yöneticileri de burjuvazinin bu pek sevdiği "toplumsal barış" gerçekleştirmek için bütün güçlerini hizmete sunmuşlardır. MSK ve Hak-İş gibi faşist, gerici sendikal örgütlerle birlikte Türk-İş ve çoğu bağımsız sendikal örgütler de sınıf uzlaşmacısı yöneticileri ile "toplumsal barış" in hiletindedirler. Ne var ki burjuvazi doğrudan kendi gücü ve devlet gücüne ek olarak hizmetine sunulan bu güçle de yetinmiyor. Sınıf mücadelesini saptırarak, işçi sınıfının mücadelesini etkisizleştirmek için ilerici sendikal harekete de doğrudan ve dolaylı saldırılarını yoğunlaştırıyor. Ecevit hükümetinin hazırlayıp reformist sendika yöneticilerine de onaylattığı "toplumsal anlaşma"nın DİSK'e dayatılması ve kabul ettirilmesi "toplumsal barış" için DİSK'in sınıf uzlaşmacılığına itilmesi yolunda önemli bir adım olacaktır. Ne var ki sınıf mücadelesinin bugün vardığı noktada bu hesap boşa çıkarılır.

Burjuvazinin saldırı yöntemleri zengin bir çeşitlilik gösterir. Yeni yöntemler geliştirmedeki ustalığı da bililir. Şimdilerde bir yandan yeni yöntemler geliştirilirken, bir yandan da bilinen, denenmiş yöntemler yeniden piyasaya sürülüyor.

Bilinen yöntemlerin başında da "devrimci" yafatlı sendikaların piyasaya sürülmesi geliyor. Devrimci Maden-İş adlı sendika CHP'nin en gerici unsurları tarafından kuruldu. Hemen ardından "sol" görünümüne taze kanla takviye edildi. Devrimci Maden-İş'te CHP'nin en gerici unsurları ile maoocular birleşti. İşçi sınıfının öncü kolu metalurji işçileri, özel olarak da DİSK'in en mücadelecisi işçilerinin örgütü Maden-İş hedef seçildi.

Metalurji işçileri ve Maden-İş eskiden beri burjuvazinin sendikal planda en çok saldırdığı alan. Sendikal alandaki görevlerini başaramayan Maden-İş üst yönetiminin sendikayı siyasi örgüt gibi kullanması da burjuvazinin işini kolaylaştırdı. Eski DİSK yönetiminin başlattığı DGM Kanununa karşı "hedef ve biçimi somut şartlar ışığında gerçekçi ve geçerli nitelikte olmayan ve doğru örgütlenmeyen" direnişten burjuvazi yeterince yararlandı. Maden-İş'in öncü, militan binlerce üyesi işyerlerinden, dolayısıyla sendikadan uzaklaştırdı. MESS (Madeni Eşya Sanayii İşverenleri Sendikası) Maden-İş'ti bir kere daha köseye sıkıştırdı. MESS'e bağlı birçok işyerinde birden toplu sözleşme görüşmeleri çıkmaz sokuldu. Kısa bir süre önce militan üyelerinin binlercesini yitirmiş Maden-İş, uzlaşmacı, oportünist üst yönetimin yanlışları ile bir darbe daha yedi. Uzlaşmazlık konusu olan hemen bütün noktalar sözleşmeye konuldu ve Maden-İş yönetimi grup sözleşmesini imzaladı. Arkasından yapılan her yanlış bir kılıf bulmadaki ustalık, yenilginin sloganını buldu; ama bu kez biraz utançla "DGM"yi ezdik, MESS'i dize getirdik."

Aslında biraz daha dize getirilmiş olan Maden-İş idi. Burjuvazi cepheden saldırıya hazırlandı. Maden-İş'e bağlı işyerlerinde sendika değiştirmeler, toplu istifalar başladı. Sendika üst yönetimi bu saldırıyı kolaylaştırmak için elinden geleni yaptı. Sosyalist işçiler sendikadan ihraç edildi, patronlarla anlaşarak işlerine son verdirildi. Saldırıyı göğüslemek için yapması gerekenleri hiç birini yapmayan yönetim birbiri ardına verdiği yanlış demecilerle durumu idare etmeye çalıştı.

Burjuvazinin sınıf mücadelesindeki genel çıkarları yanında MESS patronlarının özel çıkarları da saldırının yoğunlaştırılmasını gerektiriyor. 1979'un

Eylül'ünde MESS'le Maden-İş arasında 84 işyeri için sözleşme imzalanacak. MESS bu yıl dayatarak kabul ettirdiği grup sözleşmesinin daha kolay imzalanmasını istiyor. Onun için Maden-İş'e burjuvazi adına bir cephe de, CHP'nin en gerici unsurları ile maoocular tarafından açıldı. Bu tür saldırılar her zaman oldu, bundan sonra da olacak. İşçi sınıfı bu ve benzeri türden saldırıları püskürterek deney ve güç kazanır. Ancak, yapılması gerekenleri doğru yöntemlerle yapmak şartıyla.

Sendikal harekette ipliği pazara çıkmış bazı "profesyoneller"le maoocular Maden-İş'in işyerlerine saldırıyorlar. İstanbul'un Silahtar bölgesini ve bu bölgedeki Türk Demir Döküm Fabrikasını saldırının baş hedefi olarak seçtiler. Her türlü yalana ve sahteciliğe başvurarak uğursuz görevlerini başarmaya çalışıyorlar. Maden-İş yönetiminin bütün üyelerine ve yanlışlarından doğrusu ustaca da yararlanıyorlar. Buraya kadar olağan görülebilir. Sınıf mücadelesinde ilk kez karşılaşılan olaylar, yöntemler olmadığı için olağan görülmemeli. İşte tam burada daha önceleri zararları yaşanmış, bilinen bir yanlış yöntem Maden-İş yönetici çevrelerine yeniden piyasaya sürüldü. Yönetimle yakın ilişkiler içindeki bir gençlik örgütünün öğrenci üyelerine "Devrimci siddet" diye Silahtar bölgesinin, Demir Döküm'ün işçileri üzerinde baskı kurulmaya, "ikna olmayanlar" dövülmeye başlandı. Bugüne kadar "işçi sınıfı adına" kendi kendilerine misyon verelerinin neler yaptıkları ve nerelere vardıkları biliniyor. Yakın tarihimizde "işçi sınıfını kurtarmaya" niyetlenen öğrenci grupları işi Türkiye İşçi Partisi'nin Genel Merkezi'ni silahlı baskınla soymaya kadar vardırırlardı. TİP'in daktilolarına, teksir makinesine ve diğer eşyalara "halkımız adına" el konuldu. Türkiye İşçi Partisi'nin tabelasını bile sadece karşıdan görmüş olanlar "Partiyi kurtarmak" için il, ilçe kongrelerini bastılar. "Devrimcilik adına", "halkımız adına" ne kadar yanlış varsa yapıldı. Şimdi de "işçi sınıfı adına" yapılıyor. Sanılıyor ki "işçi sınıfı adına", "halkımız adına" ne yapılırsa doğrudur, iyidir. Bu düşüncenin bir adım ötesinde "yeni sol"un ideologları Fanon, Debray, Marcuse vardır. Onların arkasında da burjuvazi.

12 Mart öncesi iki üç yıl bu yanlışların en yoğun yaşandığı dönem oldu. Meceracılığın işçi sınıfının politik hareketine sokmak için her türlü yol denendi. Örgütlü ve kitlesel mücadeleyi engellemek için yapılabileceklerin çoğu 1968-71 arası kısa döneme sıkıştırılarak yapıldı. Önce öğrenci gençliğinin, işçi sınıfının politik örgütünden, onun çizdiği hattan ayrılmışına çalışıldı. Hızla kitlesel boyutlara yükselen ilerici gençlik hareketi içine çeşitli kanallardan sokulan meceracılık burjuvazi açısından en önemli sonucun doğmasına yaradı. İlerici gençlik hareketi meceracılığın etkinleşmesi oranında kitleselliğini yitirdi. Göşizm gençlik hareketini burjuvazinin dayattığı bir mücadele alanına sürüklemek görevini üslendi. Silahlı, bombalı çatışmalar yaratıldı ve gençlik hareketine silah girdiği oranda da faşist hareket etkinlik sağlamaya başladı. Gençlik içinde geliştirilen yanlışlar işçi sınıfının politik örgütüne buluşturulmadı. Politik örgüt, kitlesel ve örgütlü mücadelenin dışındaki yöntemleri kesinlikle reddedince de politik örgütünün inkarı dönemi açıldı. "İşçi sınıfı adına" yeni "cepheler", "ordular", "partiler" kuruldu. Hepsisi de bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin kitleselleşmesine ket vurduğu ölçüde zararlı oldu.

12 Mart aşılıktan sonra "hatalarını gören(!)" her türden sapkın akım, birdenbire işçi sınıfını farkettiler. Daha önce "halkımız adına" yapılanlar da artık "işçi sınıfımız adına" yapılmaya başlandı. Herkes bir "parti" kurdu. Bir yandan da bütün dernekler ve sendikalar kendini parti saymaya, Parti'nin fonksiyonlarını yerine getirmek için uğraşmaya başlanıldı. Sendikal hareket içinde işçi sınıfı partisinin politik denetimini altında çalışmak yerine, kendisini parti yerine koymaya hazır yetileri kadar "profesyonel" vardı. Kendi dar grup çıkarılarını işçi sınıfının çıkarlarına tercih edenlerle bu "profesyonel" sendika yöneticilerinin buluşması kolay oldu.

Elbette ki bütün bu olumsuz gelişmelerden işçi sınıfı mücadelesi zarar gördü. Sendikal harekette küçük ama, aynı zamanda bu yanlışların kitlelere gözünde mahkumiyeti için de önemli adımlar atıldı.

İşçi sınıfı her mücadeleden yeni kazanımlarla çıkar. Daha deneyli, daha bilinçli ve örgütlü olarak yanlışlar aşılır. Her konuda olduğu gibi yanlışlar aşılırken de sınıf mücadelesinin acımasız yasalara işler. Yanlışların, ihanetlerin "iyi niyetle - kötü niyetle" yapılması da pek birşeyi değiştirmez.

ın da Cumhuriyetçilerine anlatacakları birşeyler vardı...

Bir önceki hafta Çankaya köşkünde Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'e görüşlerini ileten kontenjan senatörlerinin parlak fikirleri kamuoyunda ilgi ve dikkatle, çokça da izlenmişti. Cumhurbaşkanı yapılan öneriler arasında Fransa'daki 5. Cumhuriyet örneğinden çıkılarak dolambaçlı yerlere uzanan çözümler vardı...

Terörle, silahlı rılmış faşist çetelerle, kanla cinayete örtülmeye çalışılan politik dar boğazlarda, büyük sermayenin bir başka önemli müşkülü daha vardı. 1979 yılı özel sektöründe toplu sözleşmeler düzenlemeyi ve bu yıl stoklar da hemen hemen hiç yoktu... Toplu sözleşme masalarında, her türlü terip ve manevra olanaklarına karşın stoksal güven yoktur...

1979 yılına adım atarken büyük sermaye, toplumsal demokratik muhalefetin yakıcı dinamizmiyle tanışmanın ve göğüs germeğe güçlük çektiği ekonomik, demokratik, politik mücadele alanlarının kendi hesabına giderek daraldığı gömmenin kabusu ve paniğinin yaşayordu. Gurtağına kadar suç olan batakta sermayenin son sözleri "faşizm" dir. Suçluluğun verdiği panik ve şaşkınlık, Şah'ı bırakıp, Şah'çılığa sarılacak oranda şaha kalkmıştır. Şah'çılığın ezilecektir...

Geniş tabanlılar

Perde önünde oynayanlar matum: Türkler, Demirel'ler. Ve bunların cinayet pazarını sürdürdükleri çeşitli dereden besleme çeteler...

Perde arkası da natum: Yerli-yabancı tekel ve matum örgütler...

Bir de kulstikiler var: Her deşerde sahne ile oynayanın adam arasında oynayanlar...

Burjuvazi, sınıf çözümsüzlüğünün dayattığı koşullarda yeni sahneler kurarken, oyunun nitelik ve gereğine göre kulü kadoraları seferber ediyor. Yahn geçmişteki örnekler: Nihat Erim'er, Sadi Koçca'lar, Naim Talu'lar, Ferit Melen'ler, Tağmaç'lar, Güler'ler ve benzerleri...

Burjuvazi, on yılların deney ve tecrübeleriyle sahneyi kuruyor, oyunu sahneye uyduluyor...

Ne var ki, köprülerin altında çok sular geçti. İşçi sınıfı, emekçi kitleler de zengin deneyler edindiler. Burjuvazinin sabıka kayıtları kabark...

1978'lerin sonunda burjuvazinin kopya başlıları mahkum edildi. Oyun, komediye dönüştü. Ama oyunculuğu ciddi...

Kulisin en çok puan toplayanlar da bunlar:

Zeyyat Baykara, Metin Tokker, Adnan Başer Kaşoğlu, Kemal Cantürk, Hüsamettin Çelebi, Muhsin Batu, Nezih Demirek, Umıt Haluk Bayyülken, Turhan Feyzioglu, Turan Güneş, Güneri Cıvaoglu, Kamran İnan, Coşkun Kurca, Kemal Kayacan, Haluk Uzman, Oğuz Aygün...

Kadro bu kadar dar değil ama çeşitli dallarda üstlendikleri görevleri bugünlerde gözünü kırpmadan yerine getirenler bunlar.

Bu "geniş tabanlı"lara dikkatli...

BİLM ADAMLARI FAŞİST TERÖRÜ LANETLİYOR:

Bilimsel düşüncüyü katledeme yecleksiniz

● Doç. Dr. M. Zafer ÜSKÜL
Eskişehir İ.T.İ.A.

Bilim adamlarına yönelen saldırı ve cinayetleri bilime olan düşmanlıkta ayrıma olanağı elbette yoktur. Gerici güçler, kurulu düzenin sürmesini isteyen egemen güçler tarih boyunca bilimin aydınlığına karşı çıkmışlardır ve şimdi de karşı çıkmaktadırlar. Dikkat edilirse, saldırıya uğrayan ya da öldürülen bilim adamları, çözümlerinin altına sığınarak düzenin sürmesini yarımda olanlar değil, yerleşik düzende bitinleşmeyen ileriye gitmeyi isteyenlerdir. Saldırı ve cinayetler, onların uğraş bilimin aydınlığına ve aydınlığına yönelmektedir.

Bu saldırılar ve cinayetler, ileriye, yurttan, dürüst, demokratik bilim adamlarını öldürmek kadar geniş emekçi halk kitlelerini de yitirmeyi ve sindirmeyi amaçlamaktadır. Bir bilim adamının öldürülmesinin kitlelerin korkutulmasında, yıldırımında etkili olacağı hesaplanmaktadır. Emekçi halkın yanında yer alan ve onun bitinleşmesini, itidaki bitinleşme çabası içindeki bilim adamlarını saldırıya uğraması ya da cinayete kurban gitmesi, faşist teranışın bugünkü aşamada uyguladığı sindirme, yıldırma, korkutma, yoketme planının bir parçasıdır.

Bilim adamı, bu saldırılara karşı yılmadan direnmek zorundadır. Toplum karşı olan görevi bunu gerektirmektedir. Bilim adamı, bilimin aydınlığını ve gerçekliğini yalnızca öğrencilerine öğretmekle yetinmemelidir. Bilim adamı halka yönelik aydınlatıcı yayınlar yapmalı, sendikaların eğitim programlarında görev almalı, demokratik halk kooperatiflerinde önder ve yardımcı olmalıdır. Bütün bunları yaparken de örgütlenmelidir.

● Doç. Dr. Ridvan Karalar
Eskişehir İ.T.İ.A.

Faşizmin bilime düşmanlık duyduğundan ve bilimi kendi amaçlarına hizmet eder duruma sokmaksızın dal budak salması olanaksızdır. Çünkü faşizm bilim dışıdır. Bilimin nesnellüğünden duyulan korku, bu nesnelliliği korumakta tüdük gösteren bilim adamlarını doğrudan bir hedef durumuna sokar.

Ülkemizde düşünce ve bilim özgürlüğünün bulunduğu söylenemez. Özerk olduğu sanılan kurumdaki bilim adamlarının çeşitli yasaaların (141-142 vs.) baskısı altında didindikleri bir gerçektir. Bu baskılara göğüs gerekerek savış sürdüren gerçek bilim adamlarına orman yasaarını uygulayarak saldırmak, öldürmek son yıllarda işlevlerini

büyük ölçüde yitiren yüksek öğretim kurumlarının ülkenin demokratikleşmesinde, tam bağımsızlığını kazanmasında tümüyle suskunlaştırılması amaçlarına yöneliktir. Bilim adamlarını gerçek dostlarından yalıtarak sırca köşklere tıkamak, faşizmin kapıkuylu yapmak yada bukelemlenştirmek, faşist gelişim önünde engelleyicilerden bir bölümünün daha ortadan kaldırılması demektir.

Bilim adamı toplum üstü değildir. Faşist teranışın durdurulması, geriletilmesi ve yokedilmesi için bilim adamı emekten yana güçler yanında yerini almalı. Korkmaz-bulaşmazlık, yalınlık ve kişisel kurultuş kaygıları, ülkesini ve halkını gerçekten seven hiç bir kişi ve hiç bir bilim adamı için söz konusu olamaz.

● Doç. Dr. Metin Yıldıran
A.U. Ziraat Fakültesi

Herşin yinelenen saldırılara, cinayetlerin öğrencileri idarecek son aylarda bilim adamlarına da yoğun bir biçimde yönelmesi, faşist terörün esaslı bir teranışma içinde olduğunu açıkça göstermektedir. Saldırıların, Orhan Yavuz, Yalçın Sarıhan, Bedrettin Çömetir, Servet Tanılı, Bedri Karafaklıoğlu ve son olarak Necdet Bulut gibi bilim adamlarına hedef olarak seçmişlerdir. Ancak asıl seçtikleri hedef, bu bilim adamlarından da üstün olanlardır. Bilimsel öğretim kurumlarında, bitinleşen bilim adamlarına yapılan saldırılar, işlenen cinayetlerle düşünceleri, bilimsel çalışmalarını ve yazış öğretileri baskı altında tutmak, bilim adamlarını susturmak, sindirmek, kaba kuvvetle susturmak amaçlanmaktadır ve böylece bu yalınlığını yarımlanarak üniversiteler, sadece egemen emfiların hizmetine sokulmak istemektedir.

İstemsiz, kendi amaçlarına uygun matumun üniversiteleridir. Faşist saldırılara, cinayetlerine, terörizmin somunda asıl hedefi ise emekçi kitlelerin, ileriye ve demokratik örgütlerin demokratik hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırmak ve batta iş karışıklıklarına kadar dönüştürmelerini sonucu itidare ele geçirmekti. Öğretim üyelerine yapılan saldırılar, uygulan planın yalnızca bir parçasıdır.

Bu durum karşısında bilim adamlarına düşen görevler nelerdir?

Bir bilim adamının herşeyden önce bilimsel gerçekleri olduğu gibi yayımlaması, yalınlığı düymemesi, bilimsel doğruluktan ayrılmaması gerektir. Bilim adamı terörizmin gerçek amaçlarına bilimsel inceleme ile halka seşilmelidir. Ancak bilimsel gerçekler ki faşizme ve emperyalizme karşı konulması ve başarı sağlanması, disiplinli ve örgütlü bir mücadele ile işçi emfiların, emekçi kitlelerin, ileriye ve demokratik güçlerin et-

FAŞİST CANILAR KIRLI ELLERİNİ TOPLUMUN TÜM EMEKÇİ KESİMLERİNİN YANISIRA SİSTEMLİ BİR BİÇİMDE BİLİM ADAMLARINA DA UZATIYORLAR. BU KANLI VAHŞET BİLİMSEL DÜŞÜNCEYİ KATLETMEYİ, BİLİM ADAMLARINI SUSTURMAYI AMAÇLIYOR. GERİCİLİĞİN TARİHTE ÖRNEKLERİ DEFALARCA GÖRÜLEN BU EVRİMSEL TAKTİĞİNE İLİŞKİN OLARAK BİLİM ADAMLARI YÜRÜYÜŞÜN SORULARINI YANITLADILAR.

● Y. Prof. Dr. Kemali Saybağlı
ODTÜ İdari İlimler Fak.
Siyaset Bilimi ve
Kamu Yönetimi İöölümü

Faşizm kapitalist sistemi, özellikle büyük sermaye ve iş çevrelerinin çıkarlarını korumayı amaçlayan bir siyasal görüş ve örgütlenme biçimidir. Amaçlarını gerçekleştirmesi ancak otoriter bir devletle sağlanabileceği için temelinde demokratik bir siyasal sisteme kesinlikle karşıdır. Bu nedenle, demokratik siyasal sistemin işlemediğini kanıtlamak kendi otoriter devlet modelini bir alternatif olarak kamuoya sunmak amacıyla demokratik sistemi, güçleri ve düşüncüyü yıpratmaya yönelik

terör ve sabotaj eylemlerine girişmektedir.

Faşist örgütlerin demokratik güçlere, ileriye demokratik aydın, öğrenci ve bilim adamlarına yönelik saldırıları, işlediği cinayetleri bu çerevede görmek ve değerlendirmek gerekir kanısındayım. Demokrasi yıprandı ve demokratik düşünce susturulduğu ölçüde faşist devletin siyasal şansı artacaktır.

Demokratik güçlere düşen görev bu mücadelede bilinci bir biçimde derlemek ve deno-krosinin başarısını sağlamak, bilim adamlarına düşen görev de demokratik ve bilimsel düşünce özgürlüklerini savunmak ve en azından mücadelede katkıda bulunmaktır.

● Prof. Dr. Ayşe Baysoy
Hacettepe Üniversitesi

Bilim adamlarına yapılan saldırıyı bilim düşmanlığına ayırmak olanaksızdır. Bilim, doğruya doğruya ve gerçekleri gösterir. Bilimsel düşünce bir şeyi safasızca inanmaz, kaval amaçlara yönelmez ve akıl dışı davranışlarda bulunmaz. Bilimsel düşünce bir şeyi doğruya doğruya bulmak için çabır ve kendine telkin edilen görüşleri bir süzgeçten geçirme gereği duyar. Bu tür inanlar neyin hak yararına, neyin hak zararına olduğunu kolay kavrar, körü körüne telkin edilen ideoloji doğrultusunda koşullandırılmaz. Bu nedenle öğrencisini bilimsel düşünmeye, doğru ve gerçekçi araştırmaya yönelten bilim adamı akıl ve gerçek dışı safasız ideolojileri yarmak, halkın somurmasını dayalı itidareleri gerçekleştirmek isteyen güçlerin boş düşmandır. Onlar, bilimsel düşünce bireylerinin kendin ideolojilerinin müntazır olamayacağını çok iyi bilirler. Onun için de vur gücülerine güçlerini, bilimin gösterdiği doğruluğu, gerçekçiliği, insanı sevmeye niteliklerini uzaklaşmasını isterler. İşte son günlerde gerçek bilim ve sanat adamlarının birbirlerinden katledilmesi, gençlerin bilimsel düşünmeye yöneltilmesini önlemek amacıyla yapılmaktadır.

Bilim adamı bilim ahlakına uymak zorundadır. Bilim adamının ödevi, bilimsel araştırmaya yapmak, bulgularını doğru olarak değerlendirmek ve sonuçları öğrencilerine, topluma ve insanlığa yaymaktır. Bu özgürlük ve olanak bilim adamlarına sağlanmadığı zaman o ülkede bilim yapıyor dememez.

● Doç. Dr. Türker Alkan
A.U. Siyasal Bilimler Fakültesi

Gelişen ülkelerin somut ve bilimsel gerçekliği kendi içinde devrimci bir görüşün yana olmayı gerektirir. Gelişen ülkelerde insanlar "tutucu" bile olamazlar. ancak "gerici" olabilirler. Böyle bir ortamda, toplumsal gerçekliği bilimsel yöntemlerle seşip ortaya koymaya çalışan kişi, yaptığı işin gereği ve zorunu sonucu olarak toplumsal siyasal-ekonomik yapı değişikliğinden yana olmak durumundadır. Gelişen ülkelerin olgun devrimci gerçektir. Gerçek bir bilim adamını bitinleşen en önemli nitelik ise, bilimsel yöntemlerle saptanan olgulara saygılı olmalarıdır.

Bilim adamları bu yöntemleri saldırdıkları en önemli nedenlerinden birisi, toplumsal yapı değişikliğinden yana olmak zorunda bulunan bilim adamlarını, deşet ve korku ile sararsı eunektir. Onları "susarak yalar, söylemeye" zorlamaktır. Susan ve "yan-sızlaşan" bilim adamı, (giderek faşistleşen) sağcı güçlerin yanına da yer alıyor demektir.

Bu koşullar altında bilim adamının yapması gereken, bilimsel verileri ve bulgularını özgürdüğü yere çekinmeden bitmektedir: dosttan, düşmandan ve kendisinden korkmaktır.

klifiklerini göstermektedir. Bilim adamları bu demokratik güçler yanında yerini almalı, onlarla dayanışma içinde bulunmalıdır. Etek yandan hükümet büyük görevler düşmektedir.

Hükümet, terörizmi kesinlikle önlemek zorundadır. Bu işlemler terörizmin kaynağına cesaretle giderek seşilmelidir. Bilim adamları, bu yönde hükümete yararlı nitelikte yarımlar olmalıdır.

MHP: TEKELCİ SERMAYENİN VURUCU GÜCÜ

Son aylarda MHP yanlısı ba-
nada, MHP sözcülerinin 4. Beş
Yıllık Plana ilişkin olarak TB-
MM'de yaptıkları konuşmalar
çarşaf çarşaf yayınlanıyor. Bu
yazılarda dile getirilen görüş ve
düşünceler hem MHP'nin ekono-
mik programını sergiliyor, hem
de bu program ile tekeli ser-
mayenin çıkarları arasındaki yak-
ın ilişkiyi açık seçik gözler
önüne seriyor. Böylece MHP'nin
kiminden ve kimlerden yana
olduğu, toplumun hangi kesim-
inin vurucu gücünü oluşturdu-
ğu bir kez daha ortaya çıkıyor. Bu
nedenle, sözkonusu yazılar
an noktaları üzerinde dik-
kate durmak gerekiyor.

EMPERYALİZMİ GÜCENDİRMEYİN!

Örneğin Başbuğ Türkeş'in
konuşması, özellikle dış politi-
ka ile ekonomik politika arasın-
daki ilişkiyi sergilemesi açısan-
dan önem taşıyor. Adının başın-
da "milliyetçi" kelimesi bulunan
bu partinin lideri, açıkça, emper-
yalizme teslimiyet politikasının
sürdürülmesini istiyor. CHP hükü-
metinin bugüne kadar pek somut
sonuç vermediği bilinen dış poli-
tika arayışlarına bile karşı çıkarak,
bu durumu plannın dış fi-
nansman gereği ile ilişkilendiriyor.
"8 Milliyet dolarlık dış fi-
nansman bulmayı öngören bir
plan hazırlayacakız ve bu fi-
nansmanı NATO öyesi olan, Ortak
Pazar öyesi olan müttelik-
ler, dostumuz ülkelerden temin
etmeyi tasarıyoruz ve dış
litikamızın üzerine şüphe
gürecektir, Türkiye'nin güvenliğini
müttelik olup olmadığının
konusunda şüphe yaratacak, Tür-
e'nin hükümetinin Türkiye'
dış politikasını nereye götü-
reği konusunda şüphe yaratac-
sınız. Bu şekildedir beyanlar
düncü Beş Yıllık Plana bağ-
naz, Türkiye'nin yararlarıdır
-- ağdamaz. (Hergün, 2 Aralık
1978, s.4)

Bu sözlerin anlamı açıktır:
Aman Türkiye'nin güvenliğini
konusunda emperyalist güçleri
kuşkuya düşünyemeyelim! Yani
örneğin Sovyetler Birliği'yle ve
diğer sosyalist ülkelerle ekono-
mik ve ticari işbirliğini geliştire-
rek, onlarla politik anlaşmalar
yaparak, NATO'nun patronu olan
"mütteliklerimiz"i gevşettiği
krımayalım! "Üçüncü Dünya"
denilen ülkelerle birlikte saf tu-
rak. "hiç gereği yokken" sömürgeci-
liğe, emperyalizme karşı,
hafta da kalsa beyanlar verme-
yelim!

ANTI-KOMÜNİZM UMACISI

Diğer MHP sözcüleri de, tıpkı
liderleri gibi, bu noktayı vurgu-
yorlar. Örneğin Genel Başkan
Yardımcılarından ve MHP'nin
"veliaht prensi" Ağah Oktay Gü-
ner. "Türkiye'de dış politikada
her gün Türkiye'nin ne olacağı
endişesine götürülen tavır" sa-
kınıncıları üzerinde uzun uzun du-
rup, bu tavırı yabancılara sermayeyi

nasıl olumsuz olarak etkileyece-
ğini ilan ediyor. (Hergün, 12 Aralık
1978, s.4) Diğer Genel Başkan
Yardımcısı Sadi Somuncuoğlu ise,
Sovyetler Birliği ile yapılan
anlaşmaya, "daha önceki hükümet-
lerin dikkate kaçırdığı uzun
vadeli anlaşmayla Türkiye'nin
ticareti ve ekonomisi Rusya'nın
kontrolüne bağlanmıştır" sözleri-
yle saldırıyor. (Hergün, 15 Aralık
1978, s.4)

Somuncuoğlu, böylece, günü-
müzde Türkiye'nin dış ticaretinin
ve ekonomisinin, dış ticaretin
içinde en önemli paya sahip olan
emperyalist ülkelerin denetiminde
olduğunu, dolaylı olarak ilan
etmiş oluyor. Sosyalizmin hiç
bir ülkeye ticaret yoluyla gelme-
diğini, buna karşılık, emperyalist-
kapitalist sistemdeki sömürünün
en önemli aracı ticari ilişkilerin
oluşturduğunu gözlemeye
çalışarak, kocamızı "antikomün-
izm" umacısını yeni bir külfat
piyasaya sürüyor.

BÜYÜK SERMAYEYLE AYNIAĞIZ

MHP'nin şiddetle karşı çıktığı
politikalarından bir diğeri
ekonomide kamunun ağırlığının,
denetiminin artırılmasıdır. Bu
konusunda emperyalist sözcüleri ile,
örneğin, Ağah Oktay Güner'in
söyledikleri arasında hiçbir fark
yoktur. Bu özdeşliği görmek için
Plan tasarıma toplantılarında
sermayenin sözcülerinin söyle-
diklerine kısa bir göz atmak yeter-
lidir.

Ankara Sanayi Odası Başkanı
Mehmet Yazar sözü edilen toplantıda
şöyle diyor: "Kamu sektörü enerji
başta olmak üzere alt yapı ve demir-çelik,
alüminyum gibi temel ara malı sahalarında
yatırım yapmalı, diğer imalat
sanayii yatırımlarına kesinlikle
girmemelidir... Biz kamunun
özellikle genel gelişmeyi hızlandı-
racı alt yapı yatırımlarını ve toplumun
refahına yönelik eğitimi, sağlık gibi
sosyal yatırımları ve özel teşebbüsün
güremediği bazı ara malı imalat
yatırımlarını yapmasını savunuyoruz...
Plan tasarığında kamu sektörü sabit
sermaye yatırımlarını kamu-özel
sektör dengesi için açıkça bızacak
şekilde kamu sektörü lehine de-
ğiştirelimiz". Bu ise, kaynak ve
zaman israfına sebep olacaktır.
Böyle bir sonucu tasvip etme-
si mümkün değildir."

Türkiye İşveren Sendikaları
Konfederasyonu'nun bu konudaki
yakınması ise şöyle dile getiril-
yor: "Hükümetin maddenin işlemlerinin
devletleştirilmesi, demir ithal ve dağıtımının dev-

letleştirilmesi, traktör ithal ve dağıtımının
devletleştirilmesi, kamu ihalelerinde ihale usulü-
nün kaldırılarak emsahat gelimi-
nün benimsenmesi yönünde atıldığı
adımlar uygulamada özel teşebbüsün
faaliyet alanını daraltan,

Raif Çiçek yeni cinayetler peşinde

MHP'nin Elazığ ve bölge-
sindeki yülcektü rütbeli "görev"
İst Raif Çiçek bitmez tüken-
mez "önamızını"ni kullan-
makta devam ediyor. Yünyü-
186. sayısında Raif Çiçek'in
özel "yetenekleri"ni bir bir sı-
raladı ve bu profesyonel katil-
lin bir an önce cezalandırılma-
sı için adli ve idari organları
uyardı. Sözkonusu yazıda ay-
nen şunlar belirtilmektedir: "Tez-
gahlanan yeni oyunlar da bir
sonraki perdede görülecektir
benziyor. Bugün faşist saldı-
rganlar, gece cezaevinden dışarı
çıkıp, yapacaklarını yaptık-
tan sonra yeniden içeri dönü-
yorlar."

Bu söyleneler üzerinden
henüz birkaç hafta geçmişti
ki, Raif Çiçek cezasından
çıkıp ve çıkışından hemen
sonra da Elazığ'da olaylar
gözle görülür bir artış göster-
di. Elazığ'da önce bir kişi, he-
men ertesi gün de beş kişinin
öldürüldüğü bir terör ortamı
yaratıldı. Faşist kudurganlar
Raif Çiçek önderliğinde kent
içinde silahlı saldırılar düzen-
lediler. Aradan birkaç gün
geçmişti ki, cinayetleri "becer-
dikten" sonra, bu kez de
Yakup Yılmaz adlı bir öğre-
nciyi bacaklamaktan sanık ola-
rak yeniden cezasına döndü
Çiçek ve döner dönmöz de
Kenan Akyut adlı bir genci
bıcakladı.

Raif Çiçek dilettiği zaman
cezasıne giriyor, dilettiği zaman
çıkıyor. İçişleri Bakan-
lığı, Adalet Bakanlığı, Vali,
Emniyet Müdürü vs. Raif'i
yalnızca seyrediyor. Bu MHP'
li katil daha fazla cana kayma-
dan, yetdikler görevlerini yap-
malılar. Elazığ ve cezasinde-
zaki sorumlular göründük-
çe uzaklaştırılmalı ve haklarında
ruştunna açılmalıdır. Hükü-
meti bu konuda vakit geçir-
mekle zenginleri devletleştiril-
meye çağırıyor.

güvenlik ve kararlılık içinde çalı-
şmasını önleyen en belirgin
örnekler olmuştur."

TSK, bu konuda bir tehdit
savurmaktan da geri kalmıyordu:
Eğer bu tür uygulamalar sona ve-
rilmezse, "o zaman sadece karma
ekonomi ilkesi değil, siyasi rejim
dahi tehlikeye düşer."

TEKELLERE ÇALINAN TEHLİKE ÇANI

"Velihaht Prens" ise, devletin
ekonomideki ağırlığını arttırma-
ya yönelik tüm girişimleri, ne
denli etkisiz olurlarsa olsunlar,
bir "cinnet politikası"nın parçaları
olarak nitelendiriyor ve şu soruyu
soruyor: "Neden bu hükümet
Türk müteşebbüsüne hayat hak-
kını çok görmezdir?" MHP
olarak bu Planı reddetmelerinin
gerekçesi olarak ise, A.O.Güner,
plannın "bır teşebbüsü" ortadan
kaldırması yönünde olumsuz gös-
teriyor. Plannın içeriğini bilme-
yenler, MHP'nin ve sermaye
sözcülerinin bu görüşlerine bak-
ıp, nerdeyse plannın sosyalizme
geçiş planı olduğunu bile san-
cağılardır!

Bu propagandanın amacı, bu-
günkü CHP hükümetini büyük
sermaye için ölümlük bir tehlike
gibi göstererek tekelilerin desteğini
faşist partinin, faşist darbe he-
velerinin arkasına daha sıkı bağ-
layabilmektir. Ancak, bu konu-
da AP'nin hakkını da yememek
gerekir. MHP'den alınan kopya,
daha doğrusu "talimat" ile son
AP Genel İdarne Kurulu bildiri-
sinde de faşist partinin görüşle-
ri nerdeyse aynen yer aldı. Ba-
sında yer alan haberlere göre,

açıklamayı yapan Genel Sekre-
ter Nuri Bayar "bugünkü hükü-
met döneminde ekonominin
makarül olarak tahrip edildiğini,
bu yolla toplumda yeni bir
toplum düzeni özlemi uyandırıl-
masının amaçlandığını" söyle-
yordu.

AP'nin MHP'den aldığı kop-
yalar bunları kalmıyor. Nuri Bayar
yukarıda sözü edilen açıklama-
sında daha sonra şöyle diyor:
"4. Beş Yıllık Planda tüm kamu
hizmetleri, yatırımlar ideolojik
amaçlı kooperatüflere bağlan-
mıştır, köylülerin de bu kooperatüflerde
iştirak edeceklerdir." (Milliyet, 17 Aralık 1978, s.8)
MHP Genel Başkan Yardımcısı
Güner'in "4. Beş Yıllık Kalkınma
Planı'nda yer alan kooperatifçilik
tedbirleri her tarum çiftçilik
kooperatüflerinin iştirak yap-
maktadır," sözlüleri daha 14 Aralık'ta
Tercüman'da yayınlanan bir
yazıda yer alıyordu (s.2)

Bu söylenelerden ve paralel-
likten çıkan sonuç açıktır: MHP
ve yan örgütleri, emperyalizmin
Türkiye'deki çıkarılmasını ve te-
kelci burjuvazinin savunucularıdır.
Bu nedenle, faşizm tehlikesi
ni sadece MHP ve yan kuruluşları
yla özdeşleştirmek ve bu örgütlerin
kapanmasını faşizm tehlikesinin
kalkacağı düşünmek ortada-
ki emsal güçleri görmek, ama
hedefin onlar olduğunu anlamak
zorunluluğu vardır. MHP ve yan
örgütlerinin kapatılmasını talebi
ancak bu uzun dönemli, geniş
kapsamlı amaç açısından önem
ve anlam taşır.

MHP DOSYASI

16 Aralık: Ankara Hasköy Doğu Mahallesi 291 No.lu evinde
tabanca ve beş mermiyle birlikte yakalanan MHP Altındağ İlçe
Gençlik Kolları Başkanı Ahmet Türkavcı, gönderildiği mahkeme
tarafından serbest bırakıldı.

17 Aralık: İstanbul Bayrampaşa'da önceki gün yaralı olarak
yakalanan kişinin, 2 Kasım günü Bayrampaşa Cezaevinden ka-
çan Ali Özgühan Cengiz'in kardeşi Cengizhan Cengiz olduğu
anlaşıldı. Cengiz'in biri belinde biri elinde olmak üzere "Vizör"
markalı iki tabanca taşıdığı saptandı.

Bir süre önce Yakup Yılmaz adlı bir öğrenciyi bacaklamak-
tan sanık ve Elazığ ÜGD üyesi, MHP'li Raif Çiçek cezasından
bir hükümlüydü bıcakladı.

18 Aralık: Balgat'ta 10 Ağustos gecesi 4 kahvenin tarannas
sonucu 5 kişinin ölümü, 13 kişinin de yaralanmasına yol açan
olayı gerçekleştiren faşistlerden İsa Anırgan ve Mustafa Pehlivanlı-
hanlı, duruşmada yapılan iddialar reddettiler. Sanıklar
verdikleri ifadede gizli bir örgüt kurduklarını itiraf ettiler.

Bayrampaşa Cezaevinden 2 Kasım günü 12 arkadaşıyla bir-
likte kaçan ve 7 gün önce Malatya'da yakalanarak İstanbul'a
getirilen Vedat Kasımlar'ın firarda olduğu sırada bir kişinin öldür-
ülmesi, iki kişinin de yaralanmasına olayına karıştığı bildirildi.
Vedat Kasımlar, cezasından kaçışı Veli Can Oduncu ve Mustafa
Baki Gücün'la birlikte planladıklarını açıklaması ve kaçış
surasında kendilerine dışarıdan da iki kişinin yardım ettiğini
bildirilmiştir. Açıklamada ayrıca, 1977 seçimlerinden önce AP
safaında çalıştığı, ancak daha sonra sempati duyduğu MHP

"MHP propaganda rehberi"

MHP Goebbels ruhunu yaşatıyor

"(Türkes) 'Siz Türk çocukları-
nız, Türkiye sizin şehit atala-
rınızdan kalan kutsal emanettir.
Üniversiteler de bu milletin malı-
dır; bunları ne pahasına olursa
okun komünistlere vermeyecek-
sınız' demiştir. Bu emri alan ül-
küci gençlik her türlü imkansızlık
içerisinde görevini yapmış, cad-
de ve üniversiteleri kızıl eşkiyalara
nasıl teslim etmiş, 20 genç şehid-
in kanı pahasına da olsa kurtar-
mıştır. Hadiseleri yakından izle-
yen Türk ordusu, tehlikenin büyü-
yüklüğünü görme imkânını ve 12
Mart'ı hazırlama fırsatını bul-
muştur."

Bu cüretkar sözler, MHP'nin
1973 genel seçimleri için hazırla-
dığı, *MHP Propaganda Rehberi*
adlı kitapta yer alıyor. Yukarıda-
ki satırlarda 12 Mart faşizminin

Eyüp Gençlik Kolları ile ilişki kurduğunu belirten Kasımlar,
basın mensupları ile görüşürken de, "Yaptıklarına pişman de-
ğilim. Çünkü bir kez ok yaydan çıktı. Kurtuluşun ve üzerine
gelmezlerim bu işlerden vazgeçerim; aksi halde aynı yolda de-
vam edeceğim" demiştir.

TMMOB Adana Ziraat Mühendisleri Odası Bölge Başkanı ve
ADAKO Genel Müdürü Akın Özdemir, eşiyile birlikte olduğu
bir sırada, faşistler tarafından yayılma teahhüdü tutularak öldürül-
dü.

Meclidiyeköy ÜGD binasında yapılan aramada tahrir gücü
yüksek patlayıcı madde ve bir dinamit lokumu ele geçirildi. Bi-
nada bulunan iki kişi de mahkemece tutuklandı.

19 Aralık: Adana Sümer Mahallesiindeki bir kahvehaneye
açılan yayılım ateşi sonucu Türkiye İşçi Partisi üyesi Mehmet
Ali Alaybeyoğlu öldürüldü.

Manisa ÜGD'de yapılan arama sırasında iki kişi üzerinde iki
tabanca ve mermi bulundu. Arama sırasında Salihül'l bir süre
önce ilericiler öğrencileri yaralanan sanık ve haklarında gayabi
tutuklama karar bulunan Kadir Kılıç ve Hasan Güler adlı fa-
şistler tutuklandı.

20 Aralık: Ankara Demetevler'de bir kahvehaneye ateş açıl-
masıyla ilgili olarak gözaltına alınan 12 kişiden ikisi tutuklan-
dı. Sanıklar olayda kullanılan silahları Karşıyaka ÜGD kitabap-
hının halen firarında bulunan ikinci başkanından aldıklarını söy-
lediler. Kitaplarda yapılan aramada Karşıyaka Üküci Obası listesi,
2 adet tam, bir adet yarım dinamit lokumu ele geçirildi.
Arama sürerken, derneğe gelmek üzere olan bir grup çevredeki
güvenlik görevlilerini görmeleri üzerine bir tabancayı yere atar-
ak kaçtılar. Yapılan açıklamada 14 Aralık günkü silahla taranan
kahvehanede bulunan 7 adet boş kovan ve 4 adet mermi çekir-
değinden bir bölümünün yer atılan tabanca dan çıktığının ba-
listik muayene sonucu belirlendiği kaydedildi.

YIGİT GÜNEL

"İyi çocuklardır bizdendir" diye diye şantajla paralar
gidiyor Milliyetçi(!) bir derneğe. Olayın ilk halkasında ge-
nellikle çalan bir telefon oluyor. Lüks bir işyerinin kimi zaman
bir ticarethanenin, kimi zaman lüks bir lokantanın telefo-
nu bidden çalıyor. Telefonun uçundaki genç genellikle nazik,
bazen sert bir ifadeyle "patron" ile görüşmek istediğini
söylüyor.

Telefona gelen patron duyduğu ilk cümle ile şoke olu-
vüyor.

"Efendim siz milliyetçi (!) örgütünüz (....) adına arı-
yoruz. Milliyetçi dostlarımızla Levent'te ilgi kurma görevi Meclid-
yeköy şubemize verildi. Başkanımız (.....) sizi aramamızı
bana söyledi. Telefonum (.....) adımı (.....). Sizden telefon
bekliyorum. Sizin örgütünüze 100 bin lira vermenizi uygun
gördük. Olayın aramızda geçmesini, polise haber vermenizi
sizin adınıza rica ederiz."

Telefonun kapanması ile, ilk şaşkınlığını atan "patron"
hemen düşünmeye başlıyor. Kimlerle bağ kurması gerektiğini
gözden geçiriyor. Örnek olayımızdaki kişi önce ortağına baş-
vuruyor. Doğal olarak ortak da aynı şaşkınlığı yaşamaktan
başka birşey yapmıyor. Bir çare bulamıyor.

Sonra, başlayan müşterileri arasında kendilerine
yardım edebileceklerini kimler olduğunu düşünmeye. Hemen
ilk akullarına gelen milliyetçi (!) bir gazetenin ikinci sayfasında
ki fikirleriyle hergün sola küfürler yağdıran, kaleminde kan
damlayan bir yazar oluyor.

Olayı anlatıyorlar. Milliyetçi (!) yazar fazlaca şaşırıyor
ve önerisini bildiriyor:

"İyi çocuklardır. Bizdendirler. Üdeyin..."

Sonra daha başka ünlülere baş vuruyorlar. Sürekli müşteri-
leri işveren kuruluşu yöneticisi bir kadifeciyeye soruyorlar. Yine
benzeri bir cevapla karşılaşıyorlar:

"Bu çocuklar iyidir. Yardım etmeniz iyi olur. Biz de edi-
yoruz..."

Sonra, bir başka müşteriden akıl almak istiyorlar. Başvu-
ruyorlar. Bu seferki 12 Mart döneminde başından bir kaçırma

açık övgüsünün de yapıldığı ki-
tap, dönem koşullarında da uy-
gunluğu nedeniyle, alabildiğine
"cesareti" ifadeleri dolu. O ka-
dar ki, Başbuğ bugün bunlara
bazılarını inkar bile etmiş du-
rumda. Bugün "Biz komando
kampan kurmadık" diye feryat
eden MHP, *Propaganda Rehbe-
ri*'nde histerik çığlıklarla şunları
söylüyor:

"Ülkücü gençler bu maksatla
(Türk milletini kıyamete kadar

yaşatmak maksadı) yetiştirmiş-
tir. Yaz tatillerinde kamplarda
toplantılarına. Fikren ve beden-
den eğitim görmüşlerdir. Tabla-
tan zorluklarına karşı tek ve top-
lu mücadele için yetiştirilmiştir.
Kamplarda hayatları beş vakit
namaz esasına göre düzenlenmiş,
şafakla kalkmışlar, yatmada yat-
mışlardır. Osman Gazi'nin Söğüt'
teki yiğitleri gibi kafa-ruh-vücut
eğitiminin birlikte görmüşlerdir.
Kitaplar okuyup tartışmışlar,
milli tarihimizi, milli ülkümüzü
öğrenmişlerdir. Türk milletini
yıkıma çalışanlarını fikir ve si-
yasetlerini, taktiklerini incelemiş-
lerdir. Böylece bu yüce ve bül-
bülcecece fikren mücadele ede-
bilecek hale gelmişlerdir. Kendi-
leriyle fikren mücadele edemeye-
cek olanlarla da *bedenen dövülecek*
şekilde yetiştirilmiştir." (s. 19)

Ve hiç kuşku yok ki, "ülküci

Milliyetçi bir demek nasıl şantaj yapıyor?

vakası geçtiği için ünlenmiş bir playboy. O da benzeri bir
cevap veriyor:

"İyi çocuklardır. Geçende ben de verdim. Bizdendirler..."

Umudunu kırılıyor. Ödemekten başka çareleri olmadığını
düşünmeye başlıyorlar. Güvenlik kuvvetlerine haber vermeyi
akıllarına bile getiremedikleri için "paranın miktarını nasıl dü-
şürebiliriz" yolunda akıl yormaya başlıyorlar. Ve ünlü bir mil-
lyetçi (!) filmci, hem de parâ ile yakın ilişkili bir dostlarına (!)
telefon ederek ödeme miktarını düşürmeye çalışıyorlar. On-
dan aldıkları cevap da benzeri oluyor:

"Evet, sizden fazla istemiyor. Bizim çocuklardır. Yar-
dım edin. Ben de bir telefonla miktarın düşürülmesini bildiri-
rim..."

Telefonlar zincirinin son halkası ilk telefon edilen yere,
telefon edilerek düşünleniyor.

"Kardeşim biz, (....) dan arıyoruz. (.....) böyle
görüşmek istiyoruz. Evet, siz misiniz? Bize bir gelin de isteği-
nizi görüşelim."

Aradan bir saat geçmeden hiçbir korku taşımayan
ağzı zor laf yapan bir genç giriyor müesseseye. Lafa teşekküle
başlıyor. Uzun uzun ovmaktan çekinmiyor. Örgütlerini anlat-
ıyor. Milliyetçiliği yaymak için paraya ihtiyaçları olduğunu
söylüyor. Albayım diyor, başkanım diyor. İnsanlardan isimler-
den söz etmekten çekinmiyor.

Bu arada bir telefon çalıyor. Para almaya gelen genç tele-
fona istiyor.

"Ama olmaz ki, bize düşen bölge zaten küçük. Bir Le-
vent, bir Etler. Orda da kaç dükkan var ki. O kadar olmaz."

Ama konuşmanın sonunda "o kadar olmaz ki" denilen
rakkamı kabul ediyor. Müesses 25 bin lira ödüyor. "Patron-
lar" bir oh çekiyorlar. Söylendiğine göre bu olay böylece sürüp
gidiyor...

gençlik" aşında da devletin gö-
revi olan (!) bütün bunları, "yapan
aşkı"yla yapıp tutuşarak vatan-
cakan...

MHP Propaganda Rehberi, he-
men her sayfasında Türkiye'yi yü-
zünü kırtacak (!) ölçüde yalan-
lıyor. Aynen şunlar yazılmış.
"Üniversiteleri birer ihtilal üssü
olarak seçen komünistlerin oyun-
larını böylece bozduk. *Biz devletin*
görevini yerine getirdik. Bizi
gençliği bölmekle suçladılar.
Evet, biz gençliği böldük. Böl-
meseydik hepsi komünist olacaktı.
Bu sayede 12 Mart muturması
verilmiştir." (s. 31)

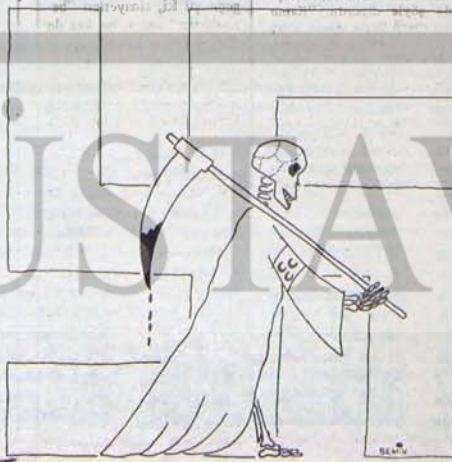
Alman nazizmi ve İtalyan fa-
şizmi gençliğe ne kadar önem
vermişse, MHP de o kadar önem
veriyor. Gençliğin küçük burjuva
sınıf özelliklerini, örgütlenmemiş
tepkisini sönmek için Hitler'in
propaganda bakanı Goebbels na-
zal sahtekarlıklar yapıpışsa, bizim

yerli aşistler de aynı sahtekarlık-
ları kullanıyorlar.

Faşizmin demagoglarıyla ya-
ratıldığı etkinlik alanı yalnız fark-
lı kesimleri, toplumsal kategori-
lere göre, demagogileri de farklı
biçimlere bürünebiliyor. Böyle-
likle de kitlelerin özlemlerini
kendine kanalizasyon etmeye çalış-
ıyor. Yine, çeşitli ülkelerin koşu-
ları da, faşist ideolojinin karış-
laşmasına yol açabiliyor.

Dün "üretimin emekçiler taraf-
ından yönetimi ve denetimi" di-
yen faşistler, MHP Propaganda
Rehberi'nde "işçileri fabrikaya
ortak" ediyorlar! Aynı Hitler'in
"Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi"
gibi, Başbuğ'un "Milliyetçi Top-
lumcu" partisinin *Propaganda*
Rehberi de, antikapitalist bir ha-
va içinde. Düzenin her köşesine
saldırıyor, kapitalizm-yerden ye-
ri vuruyor! Ama sonunda
gülyük, özel mülkiyetin kutsal
dokundurmuyor, temel düsturu-
nu herşeyin üstünde tuttuğunu
açıklıyor: "Sermayeye Güven."

MHP Propaganda Rehberi, fa-
şist kadrolara nasıl propaganda
yapacaklarını anlatıyor. Kitle-
lere yönelik olarak hazırlanmış.
Bu nedenle, yer yer açık itiraflar
yer alıyorsa da, başından sonu-
na ad demagogilerden oluşu-
yor. Katillerin demagogik silah-
larını etkisizleştirmek için, MHP'nin,
Başbuğ'un yazıp çizdiklerini
birer birer açığa çıkarmak,
tüm ilericilerin ve demokratların
bütün sektörlerindeki, nemelazimci-
likları dışlayanca yapmaları gere-
ken bir görevdir. *MHP Propaganda*
Rehberi bizlere bu görevin ne
denli ivedi olduğunu gösteriyor.
Kitlelerin antiemperyalist, anti-
kapitalist tepkilerini örgütlemek,
bilimsel sosyalist hareketin et-
kinliğini yaygınlaştırmak, derin-
leştirilmek için, zorunlu bir görev
bu.

SENDİKAL MÜCADELE GÜNCEL

MEHMET KÖK

İşçi sınıfımızın yüzyıla yaklaşık direnişlerinin, ekonomik örgütlenmelerinin, politik ve ideolojik mücadelelerinin tarihinde her aşamada farklı düzeylerde karşısına çıkan, gitgide karmaşıklaşır gibi gözüken, ama özünde aynı kalan bir temel engeli var: Burjuvazinin kontrolü.

İşçi sınıfımızın kendi sendika örgütlerini kavuşabilmeleri için verdikleri mücadele çok uzun sürdü. Ama bu mücadelenin her aşamasında kazanılan her mevzi burjuva kontrolünün engellemeleri ve saptırmalarına karşı savaşılacak şekilde.

Sendikal örgütlenme özgülüğünün, toplu sözleşme ve grev haklarının elde edilmesi çalışmalarının başlarında burjuva kontrol mekanizması çok kaba ve doğrudandı. CHP'nin tek parti olduğu dönemde işçi sözcüleri çoğunlukla Parti'ye, hükümete, yani egemen sınıflara doğrudan bağlıydı. Bağlı olunması için gerekli baskı yasaları, araçları vardı. İşçi sınıfımızın kendi örgütlenmesini burjuvaziden bağışması kılabilir olacak olan ideolojik, politik bağışmazlığına, yani partileşmesine nefes aldurmayarak, burjuvazi, kontrolünü çok geniş ölçüde uygulayabildi. Toplu sözleşme ve grev haklarından yoksun olduğu

fakat sendikal birlikler kurabildiği sızarlarda da işçi sınıfımız, o dönemlerin hükümetlerinin, siyasi polisleri ve işçi içindeki hükümet ve patron ajanlarının üzerlerinde kurdukları kısıkaçtan hiç bir zaman ferahlamadı.

İşçi sınıfımızın politik ve ideolojik örgütlenme sıkıntı ve zorlukları içinde bulunduğu dönemler işçilerin aldannya ve sapmalarına, bölünmelerine kolaylık sağlayan bir ortam yaratıyordu. Burjuvazi bu durumun tam bilincinde olduğundan sosyalist bilinçlenme ve örgütlenmeye, işçi sınıfının partileşmesine herşeyden fazla karşıydı.

TÜRK-İŞ VE DISK'İN DOĞUŞU

Kontrollü sendikacılığın tohumları sınıf mücadelesi tarihinin içinde saklıydı. Ne zaman toplu sözleşme ve grev haklarının tanınması kaçınılmaz bir tarihi zorunluluk haline aldı, o zaman bu sulanan, beslenen ve yetiştirilen burjuva kontrollü sendikacılık da meyvesini verdi. Türk-İş baştan böyle doğdu. Ne var ki sınıf mücadelesinin içinde gerçek sınıf sendikacılığının tohumları da vardı. Çünkü işçi sınıfının yalnız ülke çapında değil, tüm dünya çapında yürüyen ideolojik ve politik mücadelesinin de birikimleri ve ürünleri vardı. Yetersizdi; fakat geleceğin kurtuluşunu temsil etmesi ve gelişmesinin kaçınılmazlığı ergeç bu üründü olgunlaş-tıracaktı.

1961'de TIP'in kuruluşu ve gelişmesi ile birlikte işçi sınıfımızın tarihsel ideolojik ve politik mücadele birikimi olacak kanalını buldu. İşçi sınıfının aydınlarının sahipliğinde ve bilimsel sosyalist ideolojinin önderlerini bularak Partinin sosyalistleşmesi sürecinde sınıf sendikacılığı anlayışı da serpilirdi, gelişti ve yayıldı. DISK'in boyvermesi de, tohumlarının sınıf mücadelesinin emek tarafında atılmış ve politik, ideolojik önderliğince sulanmış olmasındaydı.

Türk-İş sendikacılık anlayışı ve pratiğiyle burjuva kontrolünün işçi sınıfı içindeki kolu rolünü oynarken DISK sınıf sendikacılığı anlayış ve pratiğini yaydı.

12 Mart'a kadar sosyalist işçilerin sendikal mücadele perspektifleri tekti: DISK'i güçlendirmek, örgütlemek. DISK'in savunduğu sendikacılık ilkelerini yaymak ve Türk-İş'in sendikalarında egemen olan ve yalnız TIP'e karşı işleyen, partilerüstü sendikacılık şeklinde savunulan sarı, Amerikancı görüşü çürütmek.

Bu hedeflerle çalışan sosyalist işçiler bir hayli yol aldılar. DISK, 15-16 Haziranlardan da geçerek yaşadı ve bugünlere geldi. Türk-İş

sendikalarına hakim olmadı, bünyesinden kopmalar oldu. Yönetimin içyüzü tabandaki işçilerce yaygınca anlaşıldı. Ve Türk-İş'in "sendikacılık ilkeleri" iflas etti.

İşçi sınıfı hareketinin 1970 yılındaki TIP'in 4. Büyük Kongresince noktalanı immesine, sağ ve 'sol' sapmalardan arınarak Partinin bulunduğu bilimsel sosyalist kişiliğe, burjuvazi dayanmadı. Bilindiği gibi 12 Mart'la birlikte işçi sınıfının politik hareketi darbe yedi. Parti kapatıldı.

TARİHİN TEKRARI

12 Mart'la birlikte ve o günden bugüne işçi sınıfı hareketinin gelişmesine paralel olarak, burjuvazi, sendikal hareket üzerinde birara 'kaybeder' gibi olduğu kontrollü tekrar kurmak üzere yeni manevralara girdi.

Şimdi günümüzde tarih bir üst düzeyde yeniden tekrarlanıyor. Günümüzde yine burjuvazinin kontrolüne karşı sosyalist işçileri bekleyen çetin mücadele görevleri var. Ancak bugün burjuva kontrol mekanizmasının biçimi, yürütücüleri ve ilkeleri dün olduğu gibi doğrudan ve kaba değil. İşin özü aynı: Yalnız Türk-İş saflarını değil, DISK de dahil tüm sendikal mücadele alanını kaplayan ve bir üst düzeyde hortlayan eski bir ilke önümüze çıktı. Yalnız TIP'e karşı, yani yalnız işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisine karşı çalışan ilke: "Partilerüstü Sendikacılık."

SENDİKAL ALANDA GÖRÜNÜM

Günümüzde sendikal mücadele alanını tehdit eden burjuvazinin kontrol isteklerinin kaynağı neresidir? Burjuvazinin işçi hareketini kontrol mekanizmasının ideolojisi nedir? Ve burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki kontrolünü sağlayan araçları kimlerdir? Kimler sendikalar üzerindeki burjuva denetimine yardımcı olmaktadır? Burjuvazinin yeni manevraları nasıl bozulur?

Bu soruları yanıtlayabilmek için sendikal mücadelenin temel kururlarını, yöneticilerine ve tabanlarındaki işçilere hakim olan düşünceler açısından ele almak, kısaca bugün sendikal mücadelenin içinde bulunduğu manzarayı göstermek gerekiyor.

MISK'i ele almaya geçelim. MISK, işçi düşmanlığı ile sendikacılığın, kısa vadede elde edilebileceği görülmekteki başarılar ne olursa olsun, uzun vadede asla başarısız olmaz. İşçi düşmanlığı ile sendikacılığın uzlaşmaz olması bir vana çağımızın, faşizmin ve nazizmin içyüzünü ortaya çıkarmış olması bakımından da MISK'in gelişme şansı yok-

tur. Tarihte ver aldığı biçimde yeniden bir aldatma için zaman çoktan geçmişdir. MHP'nin kitlelerle anlaşılması ve terkedilmesi en kolay işçiler arasında, en cabuk işçiler arasında olmaktadır.

Türk-İş bünyesinde iki sendikacılık anlayışı bulunmaktadır. Bu iki anlayıştan AP-MHP çizgisinde olan sendikalar kof ve işçisinin güvenini yitirmiş sendikalar. Kamu sektöründe ver alması olmaları, bazı büyük sendikalar devlet ve burjuva desteğinde avakta tutabilmeleri, korkulacak birşey değildir. Bugün bu sendikaların tabanı hareketlidir. İşçiler yöneticilerini gitgide daha iyi tanımaktadırlar. Ayrıca bu sendikalar Türk-İş içerisindeki ideolojik ve örgütsel hakimiyetlerini de yitirmişlerdir, hızla da gerilemektedirler.

Türk-İş bünyesindeki "sosyal demokrat" denilen sendikalara ve oynadıkları rollere daha çok dikkat etmek gerekiyor. Bu sendikalar antikomünistlik çizgilerini korumakla birlikte geçmişteki politikalarını gözden geçirmişler ve işçi sınıfı hareketinin aldığı yolla birlikte ve büyük ölçüde sosyalistlerin ideolojik, politik etkinliklerinin yayılması ile birlikte birtakım sarı sendikacılık anlayış ve ilkelerini terk ediyor görünümüne geçmişlerdir. Ancak bugünkü hükümetin toplumsal anlaşma önerisine balıklama giren ve işçileri hükümet ve dolayısıyla burjuvazinin ekonomik politikasına doğrudan bağlama yoluna girenler de bu sendikalar. İşte bu sendikalar CHP ile birlikte burjuva kontrol mekanizmasının bugün için başlık kurumları olma durumundadırlar. Ancak CHP'nin ekonomi politikasının iflasıyla birlikte bu sendikaların yöneticileri de tabanlarındaki işçileri tatr:atın edemez duruma gelmişlerdir.

DISKTE TASFIYEÇİLİK

DISK, bünyesini oluşturan işçilerin ve önder işçilerin mücadele anlayış ve geleneklerinden ötürü sınıf ve kitle sendikacılığının bu konfederasyon içindeki birikimini kolay kolay elinin tersiyle iteme- mekte ve sosyalist görümlü çözümlenmeler yapmakta, sosyalist bir dil kullanmaktadır. Ancak DISK içindeki sosyal demokrasi- nin manevrasını hep bilmekteyiz. Sosyalizm havarisini görünümünde olanların göz boyamaları ardında DISK bünyesinde, önce, sosyalistlerin yönetimindeki sendikalar eritilmiş, sonra da sendikalarda ve iş-

LEDE İŞÇİ SINIFININ GÖREVİ

yerlerindeki sosyalist işçiler tasfiye edilmişlerdir. Bu anlayış ve uygulama devam etmekte ve DISK ve DISK'e bağlı sendikalar fiilen en büyük güçlerinden, önder işçilerinden yoksun bırakılmaktadırlar. DISK'in içinde süren bu tasfiye anlayışı başta TIP'liler olmak üzere dürist ve çalışkan tüm ilericiler, demokrat işçilere yönelmiştir. DISK ve DISK'e bağlı bazı sendikalarca TIP'e ve TIP'lilere karşı uygulanan, partilerüstü sendikacılık anlayışının bu yeni biçimi, kısa zamanda DISK ve bağlı sendikaların fiilen sınıf uzlaşmacılığı çizgisine getirme yolundadır. Yöneticilerinin sözdeki tutarlılıklarını eyleme yansımakta DISK gerek ekonomik mücadele anlayışı, gerek demokratikleşme sürecindeki yeri ve anlayışı, gerekse politik görüşü ve anlayışlarıyla bilimsel sosyalizmin gerektirdiği bağımsız işçi sınıfı politikası çizgisinden uzaklaşmaktadır, daha doğrusu uzaklaşmaktadır. Ancak DISK ve bağlı sendikaların işçileri gittikçe hizlanan bir bilinçlenmeyle yöneticilerini daha iyi tanıyarak gelmektedirler.

DISK dışında örgütlenme, DISK dışında kalma çabaları içinde olan ve bazı bölgelerde yerel sendikalar durumunda kalmaktan öteye gidemeyen bağımsız sendikacılık anlayışları, eğer sarı sendikacılıktan kaynaklanıyorsa, büyük çoğunluğuyla maocu ya da goşist fraksiyon, hizip ve 'siyaset' sendikacılığı olmaktan öteye gidemiyor. Bu sendikacılık çabalarının işçi sınıfının sendikal birliği bölme ve baltalanmaya başta yarı yok; gelişme ve başarı şansı da yok. Bu küçük sendikaların işçileri de politik bilinçlenmeden yoksun bırakılıyor. Bazı ekonomik haklarını elde etmek uğrunda yönlendiriliyor bile olsalar sosyal demokrat anlayışın dışına yönlendirilmiyorlar. Bu küçük sendikalara da hakim kılanın sosyalistlik anlayışı, partili olmak düşmanlığından, TIP düşmanlığından geçiyor.

BURJUVA KONTROLÜNÜN ARAÇLARI

Kısaca bu görünümü çizdikten sonra ortaya açıkça hangi tehdidin işçi sınıfının boynunda Demokles'in kılıcı gibi sallandığı ortaya çıkıyor: Sendikalara sosyal demokrasi-nin tasallutu. Burjuvazinin işçi hareketini kontrol mekanizmasının bugün öne çıkan ideolojisi sosyal demokrasi, Türkiye'de de bu işin

partisiz CHP'dir. Burjuvazinin kontrol isteklerinin başlıca kaynağı da burasıdır. Burjuvazinin işçi üzerindeki kontrolünü sağlayan ve sağ-lamak için düşündükleri araçları da sendikaların ve bağlı oldukları federasyon ve konfederasyonların içinde yer alan, bu işin bilincinde olan görevli sendikacılarıdır. Ancak işçi sınıfının en ilerici kesimlerini tehdit eden burjuva denetimine kimler yardımcı olmaktadır? Bu soruyu açıkça yanıtlamak gereki-yor.

Bu sorunun yanıtını önce kısaca verip sonra açmak gerekir: Kısaca her kim ya da hangi anlayış, sendikal mücadele alanında, işçileri politik partilerinden, Türkiye İşçi Partisi'nden uzaklaştırmak amacıyla, yer alıyorsa, onlar burjuvazi-nin kontrol mekanizmasının yardı-mıncı parçalarıdır. Elbette sendikal hareket içinde bilimsel sosyalistler dışında da her türlü politik eğilimde işçiler yer alacaktır ve yer alması zorunludur: Fakat sendikalarda politik görüş özgürlüğü başka şeydir, bilimsel sosyalizme düşmanlığı amaç edinmek ayrı şeydir. Bu ikincisi, burjuvaziye hizmet etmekten başka anlam taşımaz. Nedenlerine bakalım.

Yukarıda Türkiye'deki sendikal mücadelenin içinde yer alan kuruluşların görünümünü verirken Türki-ş ve DISK bünyesindeki sol görü-nümlü sendikacılardan bahsetmiş-tik. Bu sendikaların başta şube yönetimleri, daha sonra işyeri temsilcilikleri ve bazı hallerde de üst yönetimlerde, ayrıca sendikaların eğitim yayın, örgütlenme işle-rinin yürütmekte kullandıkları kimseler TIP'liler dışında her 'siyaset'ten sağlanmaktadır. Şube yönetimlerine maocu ya da goşistler alınabilmektedir. Şu veya bu 'siyaset' içinde yer alanları sosyal demokratlar kullanmaktan hiç çekinmemektedirler. Çünkü onların merkezde, bağımsız bir sınıf siyaseti gütmedikleri, politik ve ideolojik tutarlılık ve disiplin içinde olmadıkları bilinmektedirler. Partisiz mücadele eden, "sızmacı" anlayışa sahip goşistler sendikaların bir yerinde bulunabilmesi işçi sınıfına hizmet sanarak, çoğu zaman, "kullanıyoruz" satıp, burjuvazi tarafından kullanılmaktadırlar. Maoculara ve goşistlere gelmeden bile sosyalist olma iddiasında olan grup-ların DISK içinde şimdiye kadar oynadıkları rol bu söylediklerimizden en güzel kanıtıdır.

MAOCLUK VE GOŞİZM

Maoculuk, burjuvazi için bulun-maz antisovyetik yapıyla çok el-verişli bir oyuncaktır. Maocular örgüt bozunculuklarıyla işçileri

partilerine karşı kışkırtan işlevle-riyle, yüzü açığa çıkan sendika yö-neticilerine karşı burjuvazinin öne sürdüğü kimselerdir. Uvriyerist sloganları, goşizan, bozuncu eylemleri ve örgütsüzlükleriyle maocular hem işçi muhalefetinin doğru kana-nala akmasını önlemekle, hem örgüt bozunculuklarıyla da sosyal demokratları güçlendiren ikili görev görmektedirler. Sendika yönetimlerine muhalefet biçimleri işçilerin bazılarını sendika yönetimine bağlamakta, bazılarını ise doğru kanala girmekten ahkoy-maktadır. Bazen de maocular sendika şube yönetimlerinde ve işyeri temsilcilerinde sosyal demokratların doğrudan hizmetinde tam bir sosyalizm düşmanlığı ve sosyal demokrasinin kraktan çok kıracı bir kuyrukçusu rolünü oynamaktadır.

Görüldüğü gibi maocular, daha doğrusu antisovyet konularını ön plana geçirmiş her grup ve fraksiyon, istenilen zamana ve yere göre burjuvazinin kontrol mekaniz-masının bulunmaz birer parçası olabilmektedirler. Herhangi bir il-ke, tutarlılık ve politika, herhangi bir merkezi yönlendirme açısından hiç birşey vaatmeyen antisovyetik fraksiyonlar sendikal mücadele alanının en zararlı hasaratları oldukları gibi, sosyal demokratların da sosyalistlere karşı kullanmak-tan en çok hoşlandıkları kimselerdir. Antisovyet grupların sızmacı anlayışları, fırsatçılıkları, antidemokratik eğilimleri ve goşistlikleri aşağı yukarı aynı kişilik karakterleri taşıyan kaşarlanmış 'sol' sendikaların arayıp da bulamada-ıkları niteliklerdir. Maocu, goşist 'devrimciler' işçileri bazen örgütlen-diren koparmakta, bazen kopara-cakları yerde örgütlenerek bağla-makta, bazen oy verecek yönetimlere oy vermemekte, bazen de oy verilenecek yönetimlere oy vermemekte; yani ne zaman ve nerede isterse burjuvazi bu grupları kullanabilmektedir.

Goşist zihniyetin egemen oldu-ğu bazı sendikaların yönetimleri ise bulundukları federasyon veya konfederasyonlarda egemen sosyal demokrat zihniyetin devanında, bulundukları yeri işçi sınıfı hatnı-dan uzak tutmakta rol oynuyorlar. Tabanlarındaki işçileri ise politik bilinçten ve partileşmeden uzak tutarak burjuva kontrol mekaniz-masının ayrılmaz parçası olan konunlarını güçlendiriyorlar.

TIP DÜŞMANLIĞI - BURJUVA KONTROLÜ

Burjuvazinin kontrolü, bu kontrol mekanizmasında sosyal demok-rasinin, CHP'nin işlevi ve CHP'li

sendikaların işçileri kontrol işle-vinde maoculuğun, goşizmin ve di-ğer sapkın akımların yeri tek bir noktada birleşiyor. Burjuvazi, sosyal demokrat CHP'li sendikacılar eliyle ve maoculuğun, goşizmin di-ğer sapkın akımların yardımına temel bir amaç yöeldi: Türkiye İşçi Partilileri ve TIP'i sendikal mücadele alanından uzaklaştırmak. Daha da özetlersek şöyle anlatabiliriz: İşçilerin TIP'e yönelmesini önlemeye çalışmak demek, sendikal mücadelede burjuva kontrolünü sağlamaya çalışmak demektir. Artık yeni partilerüstü sendikacılık anlayışı bu. Eskişi de böyleydi. Pe-ki, işin karmaşıklaşan yanı neresi? İşin karmaşıklaşan yanı, eskiden gerici TIP düşmanı sendikacılığı partilerüstü politika olarak savunuyorlardı, şimdi 'sol'cular, 'devrim-ciler' TIP düşmanı sendikacılığı yeni partilerüstü politika olarak savunuyorlar. İşin içine maocular, goşistler, her türden 'sol' akım gir-di.

İŞÇİLERİN EN ACIL GÖREVİ BURJUVAZİNİN BU MANEVRASI NASIL BOZULUR?

Bir kere şunu çok iyi kavramak zorundayız: Burjuvazinin bu manevrasının bozulması antifaşist birliğin gerçekleşmesinden ayrılmaz. Şu şekilde söyleyelim: Antifaşist güç ve eylem birliğinin sağlanması, giderek örgütlü birleşik güç olma çabaları, burjuvazinin TIP'e karşı yöneltilmiş bu saldırının geriletilmesi süreciye içiçedir. Antifaşist güç ve eylem birliği giderek örgütlü birleşik güç olma mücadelesini aynı zamanda sosyal demokrat sendikacılık anlayışı ve onun kuyraklığındaki maocu, goşist sendikacılık anlayışlarıyla da mücadele içinde olacak ve pekişecektir. Bu süreç TIP'in etkinliğinin artması, büyümesi ve yaygınlaşması sürecidir.

O halde:

- * Sendikalar içinde örgütlenme ve sendikalarımızın gücünü arttırmak için,
- * Sendikalarımızın mücadelesini daha etkin bir biçimde yönlendirmek için,
- * Sendikalarımızın niteliğini geliştirebilmek için,
- * Maoculuğu, goşizmi, her türlü sapmayı sendikalardan söküp atmak için,
- * Gerici sendika yönetimlerini çökertilebilmek için,
- * Antifaşist birliğin oluşabilmesi için,
- * Burjuvazinin işçi üzerindeki kontrolünü kırabilmek için,
- Her şeyin başı olan ve her şeyden önce gelen en acil görevi bilelim: Türkiye İşçi Partisi düşmanlığına izin vermemek, bu eğilime her yerde ve her durumda kesinlikle karşı çıkarak onu etkisizleştir-mek, Türkiye İşçi Partisi'ne omuz vermek, O'na üye olmak ve üye ka-zanmak görevi işçileri bekliyor.

5233 yaka numaralı Safiye

Safiye Özenir 5233 yaka numaralı pasaport polaidir. Kıbrıs'a kaçakları söylenen MHP'li millîtarlarla ilgili pasaport verme konusunda yapılan araştırmaya sırasında bu isim ortaya çıkmıştır. Ve siyasi suçluların deyimiyle "MHP'li eylemlere safiyeler" verilme işleminin yürütücüsü Safiye Özenir'dir.

Bu olayın ortaya çıkmasından sonra bir süre hiçbir gelişme olmadı. Sonra, "Eylemci MHP'lilere pasaport verdiği" konusunda bir ihbar yapıldığı gerekçesiyle soruşturma açıldı.

5233 yaka numaralı polis memuru Safiye Özenir'in 45061 numaralı sicil bu araştırmanın sonucuna göre belki de değişecek. Bir önemli olumsuzluk kaydı düşülecek bu sicile. Ama en ufak bir olayda "Pol-Der"lidir. Şifaset yapıyor" diye birçok polis görevlisi oradan oraya dolaşırken, sicillerinin bozulmasına çalışırken, Safiye hanım hâlâ görevine devam ediyor. Açığa filan alınmadı. Soruşturma açılmıyorsa ama sonuçlanmamış, o nedenle soruşturma sonuna kadar görevine devam edecektir. Ne denir?...

Özaydımlı'nın Pol-Der operasyonu hızlandı

Hafta başında İstanbul Emniyeti'nde meydana gelen bir olay ortanın birden karışması neden olduğu gibi, CHP'li sosyal demokratların da nedeni "demokrat" olduklarını ortaya koydu.

Genç gazetecilere, Sirkeci Emniyet Basın Odasında oturdukları sırada, Gayrettepe'de birinci şube tarafından bir açıklama yapılacağı söylendi. Bürolara haberler verildi, paralar denkleştirilip otomobiller tutuldu. Gayrettepe'ye vardılar.

Ancak, gazeteciler yoldayken açılan bir telefon sözü edilen açıklamanın yapılması gerektiğini Birinci Şube yetkililerine duyurdu. Böylece gazeteciler geldiklerinde, kendilerine, "açıklama erteledi" denilmek zorunda kaldılar.

Gazeteciler kös kös geri dönerlerken, Emniyet Müdürlüğü'nün Sirkeci binasından bir açıklama yapıyorlardı. 21 kişilerin fotoğraf ve kimliklerine yer verilen bu açıklamada son günlerin "Veli Efendi" gibi önde gelen soygunlarını yapan bir örgütten(!) söz ediliyor.

Verilen listeye araştırmacı bir gözle bakılan bunlardan sadece yedisinin, Toptaşı cezaevinde kaçan bir grup bireysel terör yanlı olduklarını gözlediler. Diğer 14'ü ya bireysel terör eylemlerinden vazgeçmiş ya da hiç bu işe bulaşmamış kişilerdi. Bir takım suçlamaları ilintileri kurulup açıklanmışlardı. Kimin hangi suçla ne ilintisi olduğu ise, verilen emniyet açıklamasında yer almıyordu. Bazı kişilerin bazı suçları işledikleri suç ve kişi açıklanarak belirleniyor, diğerleri ise, sıralanmış birçok isim olarak listeye ekleniyordu.

Basit bir ilk gözlemler bir yetki anlaşmazlığı ortaya çıkmıştı. Gayrettepe'de bulunan Emniyet Birinci Şubenin, yani siyasal bölüminin yapması gereken bir işlem, Sirkeci'de Emniyet Müdürlüğü'nde bir baka bölüm tarafından kendi yetkisi içindeymiş gibi yapılmıştı.

Konuyla ilgilenenler öğrendiler ki, Emniyet Birinci Şubenin bir kısmı Pol-Der üyesi olan demokrat yöneticilerinin bir süredir izle-

dikleri tutum "yukarısı" tarafından pek beğenilmemekteydi. Emniyet Müdürlüğü'nde "hep saçıklar mı suç işliyor, hiç solcular suç işlemiyor mu?" gibi memnunsuzluk taşıyan bir cümle bir süredir dillerindeydi. Ve Pol-Der üyesi oldukları imasıyla bazı siyasi kısım amirleri suçlanıyordu. Bunların başında da güvenlik grubu amiri Günay Uslu ile "Dal grubu" diye isimlendirilen dinsel gericilik olaylarına bakan grubun amiri Macit Noyan'ın isimleri geliyordu. Birinci şube müdürü Çetin Domaç'ın da bir demokrat polislerin yanında olduğu söyleniyordu. Söylentiler bir süre sonra "yukarısın" görevden alacağına dair dedikoduları getirdi. Ve işte tam bu sırada biraz önce sözü ettiğimiz açıklama olayı meydana geldi.

Kendi görev alanına başkalarının girmesi doğal olarak birinci şube müdürü Domaç ve ekip amirlerinin tepkisine yol açtı. Çetin Kaya Domaç hemen yeni bir görev atanmış, yerine yeni bir birinci şube müdürü getirildi. Bu tutum karşısında her demokratın

yapması gerekeni yapan Çetin Domaç ve Günay Uslu da istifalarını vererek meslekten ayrılmak istediklerini bildirdiler.

Bu yeni gelişmeler üzerine İstanbul Emniyet Müdürlüğü Kozaklıoğlu Ankara'ya davet edildi. Emniyet Genel Müdürlüğü ve İçişleri Bakanlığı yetkilileriyle görüşmeler yapıldı. Zaten çoğu oradan ortaya sürülmekte olan Pol-Der üyelerinde büyük bir tedirginlik doğuran bu olay sırasında Tercüman gazetesi Pol-Der'e saldırı için bunu bir vesile olarak kullanmak istedi.

Olay şu ana kadar öyle bir gelişme gösterdi ki, CHP sosyal demokrasisinin yetkilileri, en tepede İçişleri Bakanı'ndan başlayan bir yapı içinde "demokrat" tavrı içindeki polis görevlilerinin karşısında ortaya çıktılar. Demokrat polis görevlileri ise, demokrat tutumlarını, görevlerini terketmek zorunda bırakılarak ödediler. Bakalım konu Pol-Der'in kapatılmasını isteyecek kadar ilerli giden CHP sosyal demokratlarının huruç hareketi içinde daha ne gibi yeni bo-yutlar kazanacak?

Türkiye'nin 1978 yılında karşılaştığı ekonomik sorunların köklerini geçmiş yıllarda aramak, gerçeğin yalnızca küçük bir bölümüne ışık tutacaktır. Ekonominin dışa bağımlı yapısı gözlerden saklanmış olacaktır. Oysa, Bütçe Plan Karma Komisyonu'nda, CHP'li Ertöz Vahit Sulçmez'in açıklığıyla söylediği gibi, "mevcut ekonomik düzen" çerçevesinde, geçmiş yılları salt sonuçları nedeniyle suçlamının anlamı yoktur.

Ertöz Vahit Sulçmez şöyle diyor: "Ekonomisi dışa bağımlı bir ülke, hele bir de borç yığıldı kamçısı olarak görüldüğünde hangi noktaya gelecektir Türkiye oraya gelmiştir." BU, SÖZLER, CHP'LI BİR PARLAMENTERE AİT. CHP'LI PARLAMENTER, 1979 YILI PROGRAMINA YENİ BİR İÇERİK KAZANDIRMAKTAN DA SÖZ EDİYOR. ANCAK, GEÇMİŞ YILLARIN UYGULAMALARINI SÜRDÜREN BÜTÇE'YE ARKA ÇIKMA GÖREVİNİ DE İHMAL ETMİYOR.

Türkiye nereye geldi, nereye gidiyor?

YUSUF DOĞAN

Maliye Bakanlığının 1978 yılı "Ekonomik Raporu"nda, Türkiye ekonomisinin bu yıl asgari "işlerlik" düzeyinde kaldığı belirtiliyor. Enflasyon ve döviz darboğazının ekonomi üzerindeki baskısının sürdürüldüğü kaydedilen raporda şöyle deniliyor:

"Ekonomik hayatın bir süre açıldığı ve tüm faaliyetlerin

karşılıklı etki ve tepkiler yarattığı bir gerçek olduğuna göre, herhangi bir dönemim oluşumunda, bir önceki döneme ait olaylar bağlayıcı koşul niteliği taşıyacaktır. Bu bakımdan, 1978 yılı sonlarında Türk ekonomisinin durumunu özetlerken, 1977 ve daha önceki yıllarda ekonomik önlemler ve gelişmelerle bağlantı kurmak zorunludur."

gerek gazetelerden, gerekse uluslararası deneyimlerden, örneğin Portekiz'den biliyoruz. Aslında bunun altında, Ortadoğu'da güçlenen bir Türkiye'nin kontrol altında tutulmasının yatırğını da gözliyoruz.

YİNE "TAZE KREDİ"

Bu kuruluşlar için Türkiye, batının beklüğünü yaptığı sürece dosttur. Ve o çerçevede desteklenmektedir. Bu çerçevede dışarıda gelişme perspektifi Batının kontrolünü azaltır ve o nedenle istenilebilir bir nitelikte değildir.

Bu konunun ayrıntısına girmek istemiyorum. Türkiye bir yerden taze kredi bulmak zorunluluğundadır. Bu, diyelim ki, IMF'nin açtığı kaynaklardan olabilir. Benim vurgulamak istediğim nokta, bizim 1979 programına kazandırmamız gereken içtekle ilgili."

DÖVİZ KAYNAKLARI

Artık herkes dışa bağımlıktan kurtulmak için ekonomik yapının değiştirilmesi gerektiğinin bilincindedir. Ancak, hem üretimi sürdürebilmek ve istihdamı belirli bir düzeyde tutabilmek için, hem de ekonominin yapısını değiştirebilmek için taze döviz gerekmektedir.

Türkiye'nin döviz sağlayabileceği kaynaklara gelince, ayrı ayrı bankalarından, AET, OECD, NATO gibi kuruluşlara kadar, paranın açılması IMF'ye bağlanmıştır. IMF'nin ne istediğini

1979 PROGRAMINA YENİ BİR İÇERİK

CHP'li Sulçmez, 1979 programına yenibir içerik kazandırmaktan söz etmektedir. Partidaşı Süleyman Genç de, özel olarak IMF'nin, genel olarak ise Batının Türkiye'ye sunduğu reçetelerin demokrasilebağdaşmadığını haykırılmaktadır. Buna karşın, 1979 bütçesi ve programının, IMF'nin güdümünde ve klasik reçeteleri doğrultusunda hazırlandığı bilhakkettir. IMF'nin "stand-by" düzenlemesi varlığını korudukça başkaca bir olasılık da yoktur.

Gerek Sulçmez, gerekse Genç, kuşkusuz böyle bir Bütçe'ye "olur"larını koymakta tereddüt etmeyeceklerdir. Ourlarının gerekçesinde şöyle diyeceklerdir: "1978 yılında alınan önlemlerin kapsamını daha da genişletip rasyonalleştirdiğimiz için, toplumdaki sosyal ve ekonomik dengeleri sağlama niteliğinde olduğu için, enflasyonu, sosyal-ekonomik ve siyasal bütünlüğü içinde ele alıp çözümlenmesi gerekli yaklaşımlarda bulunduğu için..."

BAĞIMLILIK ÇEMBERİ DAHA DA DARALIYOR

Böylece, "borç ödeme durumunda ve borç almak zorunda" biçiminde formüle ettikleri Türkiye ekonomisinin çelişkisi, sosyal demokrat dünyalarında, yadsıdıkları IMF'li yeni içteklere yönelmelerine neden olmaktadır. Ancak, önceki yıllardan devralındığı gerekçesiyle sırttan atılan ekonomik-mall bağimlilik çemberinin bu anlayışla daha da keskinleşeceği açıktır.

"Bulunması zorunlu" denilen yeni kredilerin giderek artan bölümü, geçmiş borçların ödenmesine ayrılmaktadır. Bir süre sonra, tıpkı 1977 ve 1978 yıllarında olduğu gibi, dış borç geri ödemeleri yapılamaz hale gelecektir. Bu durumda, alacaklılar, 1959'da, 1978'de olduğu gibi, alacaklıların süresini uzatma yoluna gideceklerdir. Süre uzatımı, Türkiye'de o zaman da bir kaç yıllık bir rahatlama sağlayacaktır. Ancak, aynı çember falz yükleri ağırlaşmış olarak yeniden dönmeye başlayacaktır.

japonya Neo-Faşizm din maskesinin ardında

Millarist Japonya, İkinci Dünya Savaşı'nda müttefiklere karşı faşist saflarda savaştı. Japonya'nın yenilgisinin kesin tarihi 15 Ağustos 1945'tir. İkinci Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında Avrupa'da etkisini göstermiş olan anti-faşist ortamın Japonya'da da bazı uzantıları görüldü. Japonya'da bulunan Amerikan işgalci kuvvetleri, çok kısa süre bu anti-faşist ortamın etkisiyle bir temizlik hareketine giriştiler. 1945 ve 1946 yıllarında birçok faşist ve aşırı sağ örgüt kapatıldı. Yaklaşık dörtte biri militan olan ikiyüzbin faşist takibata uğradı. Bunların bir kısmı, çeşitli yollarla infihar ettiler. Faşist örgütlerden bir kısmı, artık iyice bilinen bir yöntemle bayındırlar. Örgütlerinin faşist kimliğini "masum" bazı tabelalar ardına sakladılar. Örneğin, Japonya Ulusal Partisi, "İnsan Haklarının Dostları Derneği" adını aldı. Oysa, bu örgütün birçok militan savaş suçları işlediklerinden ötürü hüküm giymişti. Bazı faşist örgütler de son derece özgün ve liğinc bir buluş sonucu ticari işletmelere dönüştürüldü. Ancak, faşist örgütlerinin ticari deneyimlerinin çok kısa sürdüğünü ve tam bir iflasa sonuçlandığını hemen belirtebiliriz.

Savaşın sonra ilk neo-faşist örgüt, CIA'nın doğrudan denetiminde ve 1947 yılında kuruldu. Bu örgüt, Japon Devrimi'nin Krizantemli Bayrağı Dostları adını taşıyordu. Kendisi de şöyle tanımtıyordu: "... komünist hareketi karşı etmek için, savaş veremeyi amaçlayan ülkedeki tek devrimci örgüt... "

EMPERYALİZMİN YEŞİL İŞİĞİ

"1951 yılında yapılan San Fransisco Konferansı'nda Japonya hükümetine faşistlerin temizlenmesine olanak sağlayan yasaları gözden geçirme yetkisi tanındı. Aslında, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Japonya'yı işgal eden Amerika Birleşik Devletleri komünizme karşı etkili bir "pan-zehir" olarak gördüğü faşistlerin örgütlenmesini engellemeye başlıyordu. Bu amaçla birçok düzenlemeler yapılmaya başlandı. Bu çerçevede savaş suçları adlandırılan dinemin başlaması yalnızca bir bahane olarak kullanılmıştır. Nitekim yasal engellen ortadan kaldırılması çok sayıda neo-faşist grubun ortaya çıkması, daha önceden faşistlere gösterilmiş belirlen bir hoşgörüyü kanıtlamaktadır. Bu sırada kurulan faşist grupların hemen tümü 1956 yılında tek bir örgütün çatısı altında toplandı: Genel Halk Federasyonu.

1957 yılında, Kishi (Kişi) hükümetinin kuruluşu Japonya'daki faşist hareketin gelişiminde önemli bir aşamayı belirlemektedir. Faşist örgütlere karşı yadsınamaz bir "sempati" besleyen Kishi döneminde faşist örgütlerin tabanlarında önemli genişlemeler olduğu ve şiddetin yükseldiği gözlemlenmiştir. Faşistler hükümette işçi, öğrenci ve tüm demokratik kitle gösterilerinin bastırılmasında büyük yardımlar sağlıyordu. Buna karşılık da ondan destek ve anlayış görüyorlardı. Liberal - Demokrat Parti'nin desteğiyle on milyon yenlik bir sübvansiyondan yararlanan faşistler 1959 yılında Hiroshima'da toplanan Nükleer Silahlara Karşı 5. Dünya Kongresi'ni sabote etmek için ellerinden geleni yaptılar. Sokaklarda çatışmalar çıkardılar, birçok kişiyi yaraladılar. Ayrıca Kongre'ye katılan birçok yabancı delegeye de saldırdılar. 1960 yılında, altı neo-faşist örgüt, Mükke'deki maden grevinin bastırma işinde hükümete yardımcı oludular. Bu olaylar bir sendika önderinin katledilmesi ile sonuçlandı. Bu olaylardan birkaç gün sonra faşistler Japonya'nın en büyük gazetelerinden biri olan Maşin'ın rotatiflerini kırkırdılar. Bu olaylarda, faşistler, ülkenin namli serseri ve eşkiyaları ile ordu omuzla ilerletilere saldırdılar.

17 YAŞANDAKİ SÜKASTIÇILAR

12 Ekim 1960'da, Japonya Sosyalist Partisi'nin 63 yaşındaki başkanı İnejiro Asanuma, üçbin partilinin, gazetecilerin, radyo ve televizyon muhabirlerinin gözleri önünde 17 yaşında bir faşist tarafından katledildi. 17 yaşındaki bu fanatik genç, İkinci Dünya Savaşı'ndaki Japon Gestapo-sunun elemanlarından olan Nakato'nun başında bulunduğu Asya'nın Özgürlüğü İçin Anti-Faşist Birlik adlı bir örgütün üyesiydi. Gerçekten ise, bu örgüt, her bakımdan bir CIA ürünü olan Dünya Anti-Komünist Birliği'nin Japonya'daki uzantısından başka bir şey değildi. Yamagaşi adındaki faşist katil, cinayeti işlemeden bir gün önce bir başka faşist örgütlerin istifa etmişti. Amaç çok açıktı: Kanlılar karşıtlar hedef şaşırtması yapılmaya çalışılıyordu. Olayın sonucunda, Yamagaşi'nin davadan dönme olasılığı gözönüne alınarak hapiste "infihar" etmesiydi!

Bu olayın üzerinden henüz çok kısa bir süre geçmiş ki, yine 17 yaşındaki bir faşist militan, bir gazetecinin evine saldırdı. Saldırı sonucunda bir hizmetçi hayatını yitirdi, gazetecinin karısı ise ağır yaralandı.

1960'ları izleyen yıllarda Japonya'da elliden fazla faşist örgüt, grup ve fraksiyonun demokrasinin mücadelesini zaafılatmak için sonu gelmez şiddet eylemleri içine girdiğini görüyoruz. Bu terör ve vur-kaç örgütlerinin belirli bir programı yoktu. Ancak, buluştukları ortak paydayı oluşturan başlıca noktalar şöyle özetlenebilir: *Nükleer Silahların Yayılması, Andlaşma Karşıtı Direniş, millarist ve emperyalist Japonya'nın gelecekte geleneksel değerlerine geri dönüş yoluyla daha çabuk, tüm sosyalist ve ilerletilere karşı amansız ve silahlı mücadele, güçlü bir ordu kurulması istemi ve başta Sovyet emekliliğindeki Kuru adaları olmak üzere toprak istemleri.*

CIA'NIN ADAMI, JAPON HITLERİ: AKAO

Bu dönemdeki örgütlenmelerin tümü üzerinde dunnak pratik olarak olmasız, aynı zamanda da gereksizdir. Bu açıdan, bunların arasında en tehlikeli ve en etkili olanları, belli de birincisi olan En Büyük Japonya Yurtsever Partisi'ne biraz daha yakından bakalım. Örgütün kurucusu Bin Aka'o'dur. Aka'o'nun faşist ideolojileri bulması anarşist yoldan geçerek gerçekleşmiştir. Bu neo-faşist partinin örgüt yapısı askeri örgütlene şekline uygundur. Bu olaylar bir sendika önderinin katledilmesiyle sonuçlandı. Bu olaylardan birkaç gün sonra faşistler Japonya'nın en büyük gazetelerinden biri olan Maşin'ın rotatiflerini kırkırdılar. Bu olaylarda, faşistler, ülkenin namli serseri ve eşkiyaları ile ordu omuzla ilerletilere saldırdılar. Japonya Asya'daki önderliği yeniden ele geçirebilir ve onu nasyonall-sosyalist bir ruhla donatabilir Moskova ve Pekin emperyalist proleterleri rofa kaldırmak zorunda kalacaklardır... Komünist tehlike karşısında Asya'nın faşist olacağına ve sonunda büyük bir rehber, yeni bir Hitler bulacağına inanıyoruz."

Aka'o, bu sözlerini bu önderin kendisi olduğunu açıklarak bitiriyor. Aka'o'nun marifetleri burada kalmıyor. Kendisi, bir de CIA' ile işleri dostça ilişkileri içinde olmasıyla tamammaktadır. En Büyük Japonya Yurtsever Partisi içinde çok sıkı bir disiplin uygulanmakta, Parti'nin tüm üyeleri Bin Aka'o tarafından seçilerek ögel görevlere elezenmektedir. Bin Aka'o 1967 yılında, daha sonraları bir vurucu güç olarak yararlancacağı Japonya Halk Kulübü adlı saldırı örgütünün kuruluşunu gerçekleştirmiştir.

Japonya'da 1967'den sonra, faşistlerin içinde bulunduğu tüm terörist eylemlerde Bin Aka'o'nun adamlarının parmağı ya da en azından katkısı vardır. 1973 yılında yapılan eğitim sendikaları kongresine saldıran Aka'o'nun komandoları birçok delegeyi ağır yaralamışlardır. 1975 yılında ise, bir cenaze töreni sırasında başbakan Takeo Miki, Hiroşoşi adlı faşistin saldırılarından raslanı sonucu kurtulabilmiştir. Aka'o'nun örgütünün mali kaynakları içinde en önemli kalemi

Fukuda: Liberal-Demokrat hükümetler Japon neo-faşistlerin umudu.

BUGÜN BAŞLICA NEO-FAŞİST ÖRGÜT OLAN KOMİTO'NUN JAPON MECLİSLERİNDE AZINSANMAYACAK BİR YERİ VARDIR. JAPONYA'DA UZUN SÜREDİR İKTİDAR PARTİSİ DURUMUNDA BULUNAN LIBERAL-DEMOKRAT PARTİ'NİN HALK DÜŞMANI POLİTİKASI FAŞİST PARTİYE BULUNMAZ BİR PROPAGANDA MALZEMESİ SAĞLAMAKTADIR. BİLDİĞİ GİBİ, JAPONYA'DA ADAM KAYIRICILIĞI VE YOLSUZLUKLAR SON YILLARDA ÇOK BÜYÜK BOYUTLARA ULAŞMIŞTIR. FAŞİSTLER YOKSUL HALK KİTLELERİNİ KENDİ TARAFLARINA ÇEKMEGE ÇALIŞMAKTA DİR. HATTA, KOMİTO 1980 YILINDAN ÖNCE İKTİDAR OLACAGINI ÖNE SÖRMEKTEDİR.

uyuşturucu madde kaçakçılığının oluşturduğu belirlenmektedir. Bu örgüt, Dünya Nasyonal Sosyalistler Birliği'ne üye örgütlerden birisidir. Faşistlere duyduğu derin sempati ile tanınan eski başbakanlardan Kishi'nin öncülüğündeki "Ulusal Cephe"nin kuruluşu ile ilgili çalışmalar da katılmaktadır. Ancak, bugün sayısal desteği donmuş gibi görülen örgüt Japonya'daki neo-faşist hareket içinde arka plana itilmiş durumdadır.

BUDİZM-FAŞİZM SENTEZİ

Asya'nın Hitler'i gölgede bırakma becerisini iki neo-faşist

örgüt göstermiştir. Gerçekten bu iki örgütün farklı yapıları olduğu söylenemez. Çünkü biri, Degerlerin Canlandırılması Derneği (Japoncası, Soka Gakkai); diğeri de onun politik uzantısı olan Kendi Hükümetimizin Partisi (Komeito)'dir. Bu örgütlerin temelleri 1928 yılında Makigusi tarafından dinsel bir mezhep biçiminde atılmıştır.

Bilindiği gibi, budizim Japonya'da İmparator'un şingelediği devlet dnyile bağdamamaktadır. Bu yüzden örgütlerin gerçek kurucusu Makigusi 1944'de İmparator'un zindanlarında ölmüştür. Örgütün resmi kuruluşu 1945'de Toda tarafından gerçekleştirilmiştir. Toda, Soka Gakkai'nin ilk yedi yıl içinde 750 bin Japona ailesini örgüt çatısı altında toplama hedefini ortaya atmıştır. Nitekim, birkaç yıllık bir gecikmeyle 1957'de bu hedef gerçekleştirilmiştir. Bugün bu sayının on milyon alle gibi korkunç bir rakama ulaştığı sanılmaktadır. Soka Gakkai örgütü ve mezhebinin dünyanın başka yerlerinde de kolları vardır. Kol atılan bölgeler arasında başta ABD olmak üzere, Güney Amerika, Orta Doğu, Güney Asya ve hatta Afrika sayılabilir. 1977 başında örgütün 18-24 yaşlarında arandaki Japon gençleri içinde üç milyon aşkın üyesi vardır. İlk okul çağındaki çocuklardan bile yaklaşık yarım milyon üyesi olduğunu söylemek bu faşist örgütün yayılma boyutlarını göstermek bakımından yeterli olabilmektedir.

Soka Gakkai örgütüne bağlı ailelerin çocuklarına beş yaşından başlayarak askeri bir eğitim vermekte ve onları gözü kara birer faşist militan olarak yetiştirmek için uğraşmaktadır. Bilindiği gibi, budizmin insanın tüm kötüliklerinden kaçınarak erdemle ulaşmasına aşkı üzerine kurulduğuna söylenir. Soka Gakkai örgütü ise insanın zaıf yönlerini sonuna kadar sömürerek onları faşizmin emrine sunmaktadır. Bu anlamda da budizim elinden geldiğince çarptırılmaktadır.

nc Japon Anayasası'nın dinsel mezheplerin politika ile uğraşmalarını yasaklayan bir maddesinden ötürü Soka Gakkai, Komeito adı partiyi kurmuştur. Aslında Soka Gakkai ve Komeito farklı adlar taşıyan tek bir örgüttür. Nitekim, Soka Gakkai mezhebinin tüm üyeleri Komeito'ya üye olmaya zorlanmaktadır.

Bugün Komeito'nun Japon meclislerinde azımsanmayacak bir yer vardır. Japonya'da uzun süreden iktidar partisi durumunda bulunan Liberal-Demokrat Parti'nin halk dışı politikaya faşist partide bulunmaz bir propaganda malzemesi sağlamaktadır. Bilindiği gibi, Japonya'da adam kayırcılığı ve yolsuzluklar son yıllarda çok büyük boyutlara ulaşmıştır. Faşistler yoksul halk kitlelerini kendi taraflarına çekmeye çalışmaktadır. Hatta, Komeito 1980 yıldan önce iktidar olacağını öne sürmektedir.

TGS Genel Başkanı
Kurtböke

Tekelci sermayenin sömürüsü durdurulmadan faşist odaklar temizlenemez

OKTAY KURTBÖKE, 1939 yılında İstanbul'da doğdu. Orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde yaptı ve İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Gazetecilik Enstitüsü'nü bitirdi. Halen aynı Enstitü'de öğretim görevlisidir.

KURTBÖKE gazeteciliğe 1960 yılında Ankara Yeni Gün gazetesinde başladı. Daha sonra sırasıyla, Öncü, Kudret, Ankara Elmpres, Son Başla ve Haber gazetelerinde muhabir, sekreter ve yazı işleri müdürü olarak çalıştı. Halen Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Müdürü olarak görev yapmaktadır.

12 MART DÖNEMİNDE Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından İhan Selçuk'la birlikte tutuklanan ve 159. maddeden Askeri Mahkeme'de yargılanan Oktay KURTBÖKE, bir yıl hapse, 4 ay da sürgüne mahkum edildi. Dört ay tutuklu kaldıktan sonra Askeri Yargıtayın davamda görevsizlik kararı alması üzerine, dava dosyası sivil mahkemeye gönderildi ve sivil mahkemeye tahliye edildi.

OKTAY KURTBÖKE ayrıca Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şube Sekreteri ve Genel Merkez Genel Sekreteri olarak görev yaptı.

EVLİ ve bir kız çocuk babasıdır.

TGS'NİN GENEL KURULU BU AYIN İLK GÜNLERİNDE TAMAMLANDI. GENEL KURULU BASIN EMEKÇİLERİNİN MUCADELESİ AÇISINDAN NASIL DEĞERLENDİRİYORSUNUZ?

Her Genel Kurul, emekçi kitlesinin demokratik davranışları açısından bir deneyimdir. Bu deneyim sürecinde geçmişin hesaplaşması yapıldığı gibi kitlelerin geleceğe dönük davranışları da bir programa bağlanır. Bu yüzden Sendikamız Genel Kurulu da, ülkemizin genel koşulları içinde basın emekçilerinin konumu ve sorunlarının irdelenmesine bir araç olmuştur. Ve sonuçta alınan kararlar, sendikamızın şimdiki değin yürüttüğü mücadelesine bundan sonra da, uygulamalarına yararlı katkılarda bulunmuştur.

Bilindiği gibi basın emekçileri, güncel olaylar içinde ve bunların kamuya yansıtılmasında gerekten sorumluluk getiren ağır görevler yüklenmişlerdir. Bu yükümlülüklerini, ülkenin genel koşullarından soyutlamaksızın yürütmekle görevlidirler. Görevlerinin gereği olarak da güncel ekonomik gelişmelerinin yanında, fikir özgürlüğü ve her türlü yaşam güvencesi içinde olmak hakkında bütün emekçiler oranında sahip bulunmalıdır.

Ne yazık ki, geçtiğimiz günlerde bu doğal hakkın, her kesimde olduğunca basın emekçileri bakımından da çok kısıtlandığına tanık olmuştuk. Genel kurulumuz genellikle bu konuların tartışmasını ve önlümüzdeki dönem içinde yasal sınırlandırmaların yanısıra faşist tutumlarının da önlenmesini bu yüzden kesin bir karar olarak istemiştir. Bu istem, basın emekçilerinin önlümüzdeki mücadele döneminde şaşmaz bir gösterge olarak yaşama geçirilmeye çalışılmaktadır. Bu yüzden de görev alan arkadaşlarımızın üstlerine düşeni yerine getireceklerine inancımız sonsuzdur.

GENEL KURUL SİRASINDA YAYINLANAN BİLDİRİDE TÜRKİŞİN, DİSKİN İŞBİRLİĞİ ÖNERİSİNE KARŞI ÇIKTIĞI, OLUMSUZ KALDIĞI BİLDİRİLDİ. BU KONUDA GÖRÜŞÜNÜZÜ AÇIKLAR MİSİNİZ?

Bilindiği üzere, faşist uranmalar, toplumun her kesimini temsil eden demokratik kurumların ortak davranışlarıyla engellenir. Ancak kesinolan bir nokta vardır ki, o da faşizmin yerleşmesi halinde, asıl baskı altına alınacak olanlar işçi sınıfıdır. Bu nedenle, faşizm karşısında kesin bir durum almak öncelikle işçi sınıfı örgütlerinin kaçınılmaz görevlerinin başında gelir. Genel Kurulumuzda da tartışılıp karara bağlandı üzere belirlemek zorunlu ki, Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu, bu konuda üzerine düşeni yapmıştır. Bundan sonrasında gelişen olaylar basın emekçileri açısından kesin bir saptamaya olanak vermediğinden, Türk-İş'in tutumunu benimsemiş olduğumuzu açıklamış bulunmaktayız.

Bizim Genel Kurul bildirimizde sözü edilen bu bulanlık durum, sonuçta olumsuzluk anlamını taşımaktadır. İkeleri zedelemeksizin, toplumun başında bir Demokles Kılıcı gibi asılı duran faşizm tehlikesine açıkça karşı çıkmayan emekçi sınıfı örgütünü uyarmak, o örgütün üyesi bir kurum olarak başta gelen görevlerimiz arasındadır. Genel kurulumuz bu görevi yerine getirmiştir. Ve görüşünü kendi bildirisinde açıkladığı ve bizi de bu görüşü uygulamakla görevlendirdiği için, katıldığımızı belirtmekten başka bir şey söylemeye gerek duymuyoruz.

BAZI YAYIN ORGANLARINDA, BASIN EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ÖRGÜTLENMESİNE İŞVERENLER TARAFINDAN ÇEŞİTLİ ENGELLER ÇIKARTILMAYA ÇALIŞILDIĞI ÖĞRENİLİYOR. BU GİBİ ENGELLER KARŞISINDA TGS'NİN ONUMUZDEKİ DÖNEM MUCADELE BOYUTLARI NE OLACAKTIR?

Yalnız basın kesiminde değil, bütün kesimlerde anayasal bir hak olan örgütlenme özgürlüğüne karşı çıkılmaktadır. Bunun bir parçası olarak elbette basın işverenlerinden de bazıları bu doğal hakkı kısıtlamaktadırlar. Ancak bilindiği üzere, örgütlenme ve yasal hakların alınması, baskılar ve kısıtlamalara karşın, emekçilerin dirençleriyle başarıya ulaşır. Denilebilir ki, örgütsüz emekçiyi sömürmek, örgütlüsünü sömürmekten elbette daha kolaydır. Bunun karşısına kendi haklarını almak amacıyla çıkmak da emekçilerin hakları, ödevleri ve sorumluluklarıdır. Biz basın emekçilerinin tamamının bu bilinçte olduğuna inanıyor ve baskı yapmayı düşünen işverenlerin o işyerlerinde çalışan emekçilerin direnci ile sendikal hak ve özgürlükleri tanımak zorunda kalacağına inanıyoruz. Arkadaşlarımız birincil ödevin kendi üstlerine düşüğünü biliyorlar. Sendi-

kamız da her türlü çaba ve desteğin bu hakların sağlanmasına amacına dönük olduğunu açıklamaktan kıvanç duyar.

Önlümüzdeki çalışma döneminde, baskı yapan işyerlerinin tümünde yasal hakların kullanılmasına çalışmak görevimizi olacaktır. İnanıyoruz ki, kısa zamanda bu arkadaşlarımız da kendi dirençleriyle oluşacak toplu güvencelerden yararlanacaklardır.

GENEL KURUL SONRASINDA YAYINLANAN BİLDİRİDE GERİCİ VE FAŞİST ODAKLARIN EMPERYALİZM VE TEKELCİ SERMAYE TARAFINDAN DESTEKLENDİĞİ İFADE EDİLDİ. ÜLKEMİZDE TERÖRE SON VERİLMESİ İÇİN TGS'NİN ÖNERİLERİ NELERDİR? HUKUMETİN BU KONUDA HAZIRLADIĞI YASA TASARILARINI NASIL DEĞERLENDİRİYORSUNUZ?

Ülkemizde teröre son verilmesi için TGS'nin başta gelen önerisi, daha önce de bir sorunuza yanıt verirken belirttiğimiz gibi, emekçi sınıfın ve demokratik kitle örgütlerinin ortak bir dayanışma içinde faşizme karşı davranmasıdır. Bu yolda TGS üzerindeki her ödevi yerine getirmeye hazırız. Ve sendikamızın anlayışına göre ülkenin kargaşa ortamında bulunmamasını, işsizliğin ve pahalılığın artmasını, sürekli sömürü olanakları sağlayan teknelci sermaye sorumludur.

Bunun sömürü alanları daraltılmadıkça getirilmesi ve yasal çizgede davranması varsayılmalıdır. Bizim odaklara inancesinden anladığımız budur. Bu olduğu için de sadece yasal ceza önlemlerinin getirilmesi ya da var olanların artırılması yoluyla önüne geçileceğine inanmamaktayız.

Yasal önlemler sonuçta düşüncü özgürlüğünü ve örgütlenme hakkını kısıtlamaktan ileri geçmezler. Bu biçimdeki önlemler de sömürü hıznı sürdürdüğüce, yarar sağlamaz. Bu nedenle, hükümetin getirdiği önlemlerin sınırlayıcı yanlarına karşı çıkıyoruz. Ancak, terörle yasal olarak mücadele etmek de kaçınılmaz durumdadır. Özgürlüğün sınırları kısıtlanmaksızın, özellikle de silahlı eylemi esas alacak önlemler, demokratik nitelikleri göz önünde bulundurulacak gerekli olabilir. Yasa koyucunun takdir hakkına karşılık istemeyiz. Ancak, önlemler yukarıda ve genel kurulumuzun bildirisinde belirtildiği çerçeveden dışına çıktığında, her türlü yasal direnme görevimizi saklı tuttuğumuzu da belirtiriz.